THE CHURCH WEEKLY

Vol. VIII. | SUNDAY 16th MAY 1954 | PRICE 2 ANNAS PER COPY | NO. 19

THE CRUCIFIED & RISEN CHRIST-THE HOPE OF THE WORLD

The Faith

II

Why did he come? "God so loved the world that He gave His only Son, that whoever believes in Him should not perish but have eternal life. For God sent His Son into the world, not to condemn the world, but that the world might be saved through Him. He who believes in Him is not condemned. But he who does not believe is condemned already, because he has not believed in the name of the Only-Begotten Son of God." (John 3, 16-18). St. John says that he who does not believe in Christ is already condemned. What does it mean? That it is useless for one who doesn't believe in Christ to try to save himself. His cause is already judged. He is rejected by God. The Eternal Father makes faith in His Son the first attitude of our soul and the source of our salvation. "He who believes in the Son has eternal life. He who does not believe and obey the Son will not see life, but the wrath of God rests upon him" (Jn. 3, 36). So important and fundamental is our belief in the Son of God that His wrath rests and remains even now on those who do not believe in His Son. What does all that mean? That faith in the deity of Jesus is the first thing needful in order to share in the divine life; and this faith carries with it all other revealed truths. If we believe in Christ's divinity, we believe at the same time in the whole revelation of the Old Testament which has its fulfilment in Christ. [illegible] believe all the revelation of [illegible] New Testament because all [illegible] the Apostles and the Church [illegible] us is only the development of the revelation of Christ.

So whoever accepts Christ as God embraces the whole of revelation. Jesus is the Incarnate Word. The Word says all that God says, all that God is, all that God knows. This Word reveals God to men. The Only-Begotten Son who is in the bosom of the Father, He has made Him known". (Jn. 1, 18). And when by faith we receive Christ, we receive all revelation. The faith that Our Lord is truly God is the foundation of our supernatural life. The reign of God in us begins with this basic conviction.

Once our Lord had been speaking of His Father as He alone could speak, and the disciples were so carried out of themselves that they wanted to see and know the Father. The Apostle Philip said, "Lord, show us the Father and we shall be satisfied" (Jn. 14, 8). Jesus said, "Have I been with you so long, and yet you do not know me Philip? He who has seen Me has seen the Father." So when we contemplate Christ humbling Himself in the poverty of the stable at Bethlehem, let us remember His words: "He who has seen Me has seen the Father." When we see the young Jesus in Nazareth obediently working in the carpenter's shop till the age of thirty, let us say to ourselves, "He who has seen Me has seen the Father." When we see Christ healing and preaching and teaching in Galilee, when we see Him washing the disciples' feet, when we see Him on the Cross, dying for love of men, let us repeat, "He who has seen Me has seen the Father." For to know and love the adorable Person of Christ is to know and love God. In fact, if anyone asks what God is like, the simplest answer is "God is like Jesus, because Jesus is God."

No one who has been saddened by the visitation of death in his own family can fail to be thrilled by the stupendous drama enacted in a little home in Bethany. The family of Lazarus, Martha and Mary had had the supreme happiness of being intimate friends of Jesus. One day the family happiness is clouded. While Jesus was away in Galilee Lazarus fell ill and died. Although the sisters sent word to Christ, yet He stayed two days longer in the place where He was so as to increase the faith of many by a striking miracle. Then He said: "Our friend Lazarus has fallen asleep, but I am going to wake him out of sleep." The disciples said: "Lord, if he has fallen asleep, he will recover."Now Jesus had spoken of his death, but they thought He meant the rest that we call sleep. Then Jesus told them plainly, "Lazarus is dead." On arriving in Bethany he was met by Martha, who said to Him: "Lord, if Thou hadst been here, my brother would not have died. But even now I know that whatsoever Thou wilt ask of God, God will give it Thee." Jesus said to her: "Your brother will rise again." Martha said to Him: "I know that he will rise again in the resurrection at the las day." Jesus said to her: "I am the resurrection and the life. He who believes in Me, though he may die, will live. And whoever lives and believes in Me will never die."

Jesus seized upon the sorrow a n

heartache of a family in the tiny village of Bethany, and made it an opportunity to give to the whole world for all time the most astounding, soul-stirring promise the human race has ever heard. Other teachers had *hoped* that there might be a life after death. But our Saviour, who was the Prophet from the other world and one of the Holy Trinity, was the first to state with absolute authority that those who believed in Him and accepted Him and His message, were immune to death. Jesus then called Lazarus who had been dead for four days out of his tomb by a single word of command.

Yet even if we define a miracle as a wave of divine power that lifts men up to the crest and lets them see the distant shore if only for an instant, still miracles in themselves do not prove that Christ is God. For it is promised that we shall do even greater wonders through the grace of God. Perhaps St. Paul has given us the most concise statement: "In Him (Christ) dwells all the fullness of the Godhead bodily" (Col. 2, 9). Or we may translate it: "In Christ's body dwells every attribute of God." All the divine attributes such as holiness, justice, mercy, truth and love could be seen to perfection in our Redeemer. For He is the expression at once human and divine of the infinite perfections of His Father, You cannot see the divine perfections with your bodily eyes. You cannot see spirit, you cannot see love, you cannot see wisdom. But they were manifested in Christ in a supreme way, and we can see them with our mind or spirit. That is why it is said, "Blessed are the pure in heart, for they will see God."

"There is one Mediator between God and Men, the Man Christ Jesus" (1 Tim. 2, 5). We believe that Christ is also Perfect Man. Yet when He was born in Bethlehem, no new person was born in the world. The Son of God united human nature with His divine nature in His Person. It was the second Person of the Holy Glorious Trinity who took our humanity. We can never fully understand it, but to believe it has been fruitful all down the ages Christ wept and slept, took food and drink, walked and talked, felt joy and sorrow, worked and sweated, suffered and died, as a fully human being. In St. Matthew's Gospel we read that Christ "took our infirmities and bore our diseases (8, 17)." Yet He was never sick Himself. He was always Perfect Man, the same yesterday, today and forever. Illness is no part of human perfection. The impression which Jesus made on people in Palestine undoubtedly owed something to His appearance of vigorous health and vitality, even if it was also due to His spiritual power and authority. Wherever He went He drew crowds of people and held them spell-bound. He must have been the world's most attractive personality. St. John Chrysostom says: "Christ did not come to old age, but was so beautiful as it is not even possible to tell" (Hom. 8 on Colossians). The truth is He was not merely beautiful. He was Beauty itself incarnate. The picture we get from the Gospels is of a thoroughly healthy man, inured to fatigue and with a great capacity for hard work. In this He was different from the founders of other religions. Mohammed was a sickly man with a hereditary disease and a disordered nervous system when he made his prophetic claims. Buddha was a broken and worn-out man when he died. On the other hand, when Christ made His last journey faom Jericho to Jerusalem, He had to rise some 3,500 feet in His 6 hours' climb, under a scorching sun with scarcely any shade at all. And what is really amazing, He wasn't tired after it. That very evening He took part in a feast which Lazarus and his sisters had prepared for him.

(To be continued)

സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻകോൺഗ്രസ്സ്

II

പുത്തൻകാവിൽ വച്ചു നടന്നസിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ 54-ാം വാർഷികസമ്മേളനത്തിൽ പ്രസിഡണ്ടു ഡോ. സി. റ്റി. ഈപ്പൻ ചെയ്ത സ്വാഗതപ്രസംഗം.

സഭയിൽ വ്യവഹാരം നടമാടുമ്പോൾ പിളർപ്പുണ്ടാകാതെ സഭയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ കോൺഗ്രസ്സ് ചെയ്തുപോരുന്നുണ്ടു്. സിറിയൻകോൺഗ്രസ്സ് രണ്ടു ഭാഗക്കാരേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സംഘടനയായിട്ടാണു് നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇതിന്റെ ജനറൽ കമ്മട്ടിയിൽ തന്നെ ഇരു ഭാഗത്തേയും പ്രമുഖ വ്യക്തികൾ അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. പൂർവകാലങ്ങളിൽ വടക്കരേയും തെക്കരേയും ഒന്നിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യ സമ്മേളനമായിട്ടാണിതു നിലകൊണ്ടിട്ടുള്ളതു്. ആണ്ടുതോറും വൻതോതിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു വാർഷികം നടത്തുന്നതിന്റെ തന്നെ പരമോദ്ദേശം സന്മനസ്സും ഐക്യസ്നേഹവുമുള്ള സഭാംഗങ്ങൾക്കു ഒന്നിച്ചുകൂടുകയും പരസ്പരം അറിയുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ളതാണു്. വടക്കുള്ള നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരെ സാധാരണ ഇതിലേക്കു ക്ഷണിക്കാറുമുണ്ടു്.

ക്രിസ്ത്യാനികൾ തമ്മിൽ മാത്രമല്ല ക്രിസ്ത്യേതര സമുദായങ്ങളുമായും സമ്പർക്കവും സൌഹാർദ്ദതയും പുലർത്തേണ്ടതു ഒരു ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രത്തിലെ അപരിത്യാജ്യമായ ആവശ്യമാണു്. ഈ ബോദ്ധ്യത്തെ മുൻനിറുത്തിയാണു്, അഭൂതപൂർവമായി സർവസമുദായ മൈത്രീസമ്മേളനം എന്ന പേരിൽ കോൺഗ്രസ്സു വാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ചു് ഒരു സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞ കുറെ കൊല്ലങ്ങളായി നടത്തിപ്പോരുന്നതു്. വേറൊരു സമുദായത്തിനും ഇത്രയും ദീർഘകാലം ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു സൌഹാർദ്ദ സമ്മേളനം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോരാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വിശേഷവിധിയായി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മുൻ കൊല്ലങ്ങളിൽ ഇതിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായ ഇന്നത്തെ മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീ. പട്ടംതാണുപിള്ള, രാജ്യസേവാനിരതഃ ജി. പരമേശ്വരൻപിള്ള, ബാരിസ്റ്റർ കെ. പി. ഗോപാലമേനോൻ, ശ്രീ. കളത്തിൽ വേലായുധൻനായർ, ശ്രീ. ഉദയഭാനു, ചിത്രമെഴുത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ മുതലായവരുടെ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കും നമ്മുടെ ഈ എളിയ ശ്രമം പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നിരണത്തുവച്ചു ഡോക്ടർ ജോൺ മത്തായിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തിയ സെന്തോമസ്സ് ജൂബിലിയും മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ പേരിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു നടത്തിയ തീർത്ഥയാത്രയും സെന്തോമസ്സ് [illegible] സ്മാരക ഗ്രന്ഥവും സിറിയൻ കോ[illegible]ൺഗ്രസ്സിന്റേതെന്നു മാത്രമല്ല മലങ്കര സ[illegible]റിയാനി സഭാചരിത്രത്തിലെ അവ[illegible] സ്മരണീയ സംഭവങ്ങളായി എന്[illegible] സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതാണു്. ഈദൃശ [illegible]

ഗതികൾ സാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന 154 കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ്, "എന്തു ചെയ്യു" "എന്തു ചെയ്യു" എന്ന് ആളുകൾ ധാരമുറിയാതെ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള കാരണം നമ്മുടെ ആളുകളുടെ പ്രബുദ്ധതയില്ലായ്മ മാത്രമല്ല, നിലവിലിരിക്കുന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുന്നതിനുള്ള മനസ്സില്ലായ്കകൂടിയാണു്. നമ്മുടെ ആളുകൾ അവരുടെ സഹായഹസ്തങ്ങൾ നീട്ടുമെങ്കിൽ ഈ സിറിയൻ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ സാദ്ധ്യതകൾ ബഹുലമാണു്.

സിറിയൻ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ സത്വരശ്രദ്ധ പതിയേണ്ട ഒന്നു രണ്ടു സംഗതികൾ കൂടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. നമ്മുടെ സഭ ഒരു വലിയ വിഷമസന്ധിയിലെത്തിയിരിക്കയാണു്. അതിന്റെ ഗൗരവം വേണ്ടതുപോലെ സഭ മനസ്സിലാക്കുന്നുവെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. സുപ്രീംകോർട്ടിൽ കേസ്സു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലൊ. ഒരു കേസ്സിലെ രണ്ടു കക്ഷികളും ജയിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഒരു മാസത്തിനകം വിധിയുണ്ടാകാവുന്നതും സഭ രണ്ടായി പിളരാവുന്നതുമാണു്. കാതലായ വിശ്വാസത്തിനല്ലാതെ സൗന്ദര്യത്തിനു മാത്രം ഒരു വിപ്ളവം ഉണ്ടാക്കാൻ പോകുന്നതു് സഭാചരിത്രത്തിൽ ഇതാദ്യമായിരിക്കണം. Ecumenical പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പേരിൽ 150—ൽ ചില്വാനം സഭകൾ കാര്യമായ വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തു ഐക്യപ്പെടുവാൻ ആവേശം കൊള്ളുമ്പോൾ, വിദേശാധിപത്യം നമ്മുടെ മേൽ കെട്ടിവയ്ക്കുന്ന ഒരു സംഗതിക്കുവേണ്ടി, മൂകന്മാരെപ്പോലെ പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ നമ്മുടെ അന്ധതയെപ്പറ്റി ദു:ഖിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. നമുക്കെന്നുമാത്രമല്ലാ, നമ്മുടെ സന്തതികൾക്കുപോലും വഹിക്കാൻ വയ്യാത്ത ചുമടു് അവരുടെ മേൽ കെട്ടിവയ്ക്കുകയാണു്. നാം സമയത്തിനു് ബുദ്ധിയുള്ളവരായി നമ്മുടെ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം തീർത്തില്ലെങ്കിൽ കഡ്ജു ദത്താർ മുതലായ മന്ത്രിമാർ അവരുടെ വഴിക്കു കൂടെ അതു തീർത്തുകൊള്ളുമെന്നു് നമുക്കുറയ്ക്കാം.

ഇതു് നമ്മുടെ പാപഫലമാണു്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രകാശമോ, പുളിപ്പോ നമുക്കില്ലാതെ തലമുറകളായി ജീവിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് നാം ഇന്നു് അനുഭവിക്കുന്നതു്. വി. പൌലൂസ്സിന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ നാം ദൈവത്തെ വിട്ടു്, വയറിനെ ദൈവമായി പരിഗണിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ അനുഭവമാണു്. ദാനിയേൽ ദീർഘദർശി കണ്ട എഴുത്തു് നമ്മുടെ ചുവരുകളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവം നമ്മെ തുലാസ്സിൽ തൂക്കിയിരിക്കുന്നു. നാം കുറവുള്ളവരായി കാണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവശിക്ഷ നമുക്കുണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നു. യഹൂദന്മാരെപ്പോലെ നാം ഇരുമ്പുചങ്ങലകളിൽ ആട്ടപ്പെടും. അനുതാപത്തിന്റെ ആഹ്വാനം നമ്മുടെ ചെവികളിൽ പതിയട്ടെ.

സമാധാനത്തിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗമായി നാം കേൾക്കുന്നതു് Partition അതായതു, വസ്തുവിഭജനമാണു്. വസ്തുവിഭജനത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്, നാം സ്വമനസ്സാലെ രണ്ടാവുക എന്നുള്ളതാണു്. നാം ഒന്നായിരിക്കണമെന്നു ദൈവം ഇച്ഛിക്കുമ്പോൾ രണ്ടാകുന്നതു് ദൈവഹിതത്തിനു ചേർന്നതല്ല. ദൈവഹിതത്തിനനുകൂലമല്ലാത്തതു് അപജയവും നാശകരവുമാണു്. സഭാവിഭാഗങ്ങൾ അകലാതെ നിവൃത്തിയുള്ളടത്തോളം അടുപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതു് സി. കോ. ന്റെ താല്പര്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്. ഈ വിഷമഘട്ടത്തിൽ ഭാവിതലമുറകൾ നമ്മെ ശപിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥയ്ക്കു കളമൊരുക്കുന്ന ഈ ദുർദ്ദശയിൽ, ദൈവസ്നേഹിതരായ സഭാമക്കൾ മുമ്പോട്ടുവന്നു് സഭയുടെ ഐക്യത്തിനു വേണ്ടി ശ്രമിക്കട്ടെ. "ഇക്കുമനിക്കൽപ്രസ്ഥാനക്കാർ പാടുന്ന പല്ലവി We intend to stay together എന്നുള്ളതിന്റെ മാറ്റൊലി നമ്മുടെ സഭയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നുമുയരട്ടെ.

നമ്മുടെ സഭയുടെ സുസ്ഥിരമായ നിലനില്പിനും പുരോഗമനത്തിനും വിലങ്ങുതടിയായി നിൽക്കുന്നതു് വട്ടിപ്പണക്കേസ്സുപോലെ കാലാകാലങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന വലിയ കേസ്സുകൾ മാത്രമല്ല, നിരന്തരമായി നമ്മുടെ പള്ളിയിടവകകളിലും കുടുംബങ്ങളിലും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തർക്കങ്ങളും അസ്വസ്ഥതകളുമാണു്. നമ്മുടെ സഭാഭരണഘടന സമാധാനവും സന്തുഷ്ടിയും ഉണ്ടാക്കുമെന്നു് പലരും വിചാരിച്ചിരുന്നു എന്നാൽ ഭരണഘടന അനുസരിച്ചുള്ള പള്ളിപ്പൊതുയോഗങ്ങളും കമ്മിറ്റികളും ഭ്രാന്തന്മാരുടെ കൂട്ടങ്ങൾപോലെ ആയിത്തീർന്നിരിക്കയാണു്. സമാധാനപ്രിയന്മാർക്കു അവയിൽ പങ്കെടുക്കുക ദുസ്സഹമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ദൈവാത്മാവു നമ്മെ ഭരിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. തൽഫലമായി ആത്മനിയന്ത്രണവും പരഗുണകാംക്ഷയുമുള്ളവരായി നാം തീരേണ്ടതാണു്. അങ്ങനെ നാം ആകുന്നില്ലെങ്കിൽ, ദൈവദൂതു നമ്മിൽനിന്നും അന്യർ കേൾക്കാൻ പോകുന്നില്ല. നാം നിലനിൽക്കാനും പോകുന്നില്ല. ക്രിസ്തുദേവന്റെ സമാധാനദൌത്യം നമ്മിലും നമ്മുടെ സഭയ്ക്കുള്ളിലും നിറഞ്ഞിട്ടു സമാധാനത്തിന്റെ വലം കയ്യു് നമ്മുടെ സഹോദരീസഭകളായ മാർത്തോമ്മാസഭയിലേക്കും ഇതരസഭകളിലേക്കും നീട്ടപ്പെടേണ്ടതും ക്രിസ്തീയസാക്ഷിത്വത്തിനു് ഒത്തൊരുമിച്ചു ശ്രമിക്കേണ്ടതുമാണു്. ആ സമാധാനവീചികൾ ക്രിസ്ത്യേതരസമുദായങ്ങളിലേക്കുപരക്കേണ്ടതും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടമാടുന്ന വർഗ്ഗീയമനസ്ഥിതിക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കേണ്ടതുമാണു്. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെയാണു വിവിധസമുദായങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി സർവസമുദായമൈത്രീസമ്മേളനം നടത്തപ്പെടുന്നതു്. സി. ക്രി. കോ. ന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വളരെ പ്രോത്സാഹജനകവും ആദരണീയവുമായ ഒരു പരിപാടിയായിട്ടാണു് ഞങ്ങൾ ഇതിനെ കരുതുന്നതു്.

പാതാളവാതിലുകൾ സഭയോടു പ്രബലപ്പെടുകയില്ലെന്നു നമ്മുടെ കർത്താവു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദൈവഹിതം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കാത്ത സഭകൾക്കും ഈ ദാനത്തിനർഹത ഉണ്ടെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ തെറ്റാണു്. പാതാളവാതിലുകൾ നമ്മുടെ സഭയുടെ നേരെ ക്രമേണ പ്രബലപ്പെടുന്നുവെന്നാണു് എന്റെ ആശങ്ക.

അതിന്റെ അടിക്കടിയുള്ള ശിഥിലീകരണം സമാധാനമില്ലായ്മ ഭൌതികമനഃസ്ഥിതി പട്ടക്കാരുടെയും മേല്പട്ടക്കാരുടെയും പിന്മാറ്റം ഇതിനു മതിയായ തെളിവുകളാണു്. റോമാസഭയെത്തന്നെയും ഈ ദുസ്ഥിതി ഭരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു അതിന്റെ ആധുനികചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. നമ്മുടെ സഭയുടെ പുരാതനവും പരിപാവനവുമായ സ്വഭാവം നഷ്ടപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. സഭയുടെ സംസർഗ്ഗം സ്വർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കണമെന്നു വി. അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ നോമ്പിനോടുള്ള അഭക്തി കൃപാമാർഗ്ഗങ്ങളിലുള്ള അഭക്തി കൃപാമാർഗ്ഗങ്ങളിലുള്ള അനാസ്ഥ, പണത്തിനു കൂദാശകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന രീതി പള്ളികളുടെ മുതലിന്റെ ദുർവ്യയം മുതലായവ നമ്മുടെ താഴ്ചയുടെ ലക്ഷണമായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണു്. നമ്മുടെ ചില പള്ളികളിൽ ലക്ഷക്കണക്കിനു രൂപാ നീക്കിയിരിപ്പുള്ളപ്പോൾ, നാലു കാലുകളിൽ കാറ്റത്തു ചലിക്കുന്നതും ഒററ കുർബാനയ്ക്കു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കാൻ കഴിയാത്തവയുമായ അണ്ടി

ല്ലൊരിക്കൽപോലും വി:കുർബാനയില്ലാതെ നരിച്ചീറുകളുടേയും പാമ്പുകളുടെയും വിഹാരരംഗവുമായി തീർന്നിട്ടുള്ള എത്ര പള്ളികളാണുള്ളത്. ഒന്നും സ്വന്തമെന്നു കരുതാതെ സർവ്വവും പൊതുവിലനുഭവിച്ച ഒരു സഭയുടെ ഇന്നത്തെ ചിത്രമാണ് മേൽവിവരിച്ചതു. സഭ അതിന്റെ കർത്തവ്യം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുമെങ്കിൽ ഒരു ദേവാലയം ധാരാളത്വത്തിലും മറ്റൊന്ന് ദാരിദ്ര്യത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. നമ്മുടെ സഭ നിലനിൽക്കുകയും കർമ്മക്ഷമമായി പ്രവർത്തനം നടത്തുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ പള്ളി ഇടവകകളുടെ ആസ്തികൾ ഒന്നായി സംഭരിച്ചു pool ചെയ്തു സഭയുടെ പൊതുനന്മയ്ക്കായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള വിശാലമനസ്സ് നമുക്കുണ്ടാകണം. ആ വീക്ഷണഗതി നമുക്കുണ്ടാകുന്നതുവരെ ഒരു കാതോലിക സഭയെന്നുള്ള നാമത്തിനു നാം അർഹരല്ല. നാം വെറുമൊരു Congregational (പ്രാദേശിക കൂട്ടായ്മ) സഭയായി മാത്രമേ നിലകൊള്ളുന്നുള്ളു.

സുപ്രീം കോർട്ടിലെ കേസ്സു മുഖേന തോട്ടുകൂടെനമ്മെ ത്തപ്പിപ്പിടിക്കാൻ ചില സഭാമേധാവികൾ ആവേശം കൊള്ളുകയാണ്. മുക്കിലും മൂലയിലും പള്ളിവച്ച് നമ്മെകുടുക്കാൻ അവർ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കയാണ്. അങ്ങനെയുള്ള പരിവർത്തനത്തിൽ നാം വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നും ആ രക്ഷ നമുക്കാവശ്യമില്ലെന്നും ആ ശുദ്ധഗതിക്കാരെ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. Rolls Royceലും മണിമന്ദിരങ്ങളിലുംകൂടെ വ്യാപരിക്കുന്ന മതം ഇൻഡ്യയ്ക്കു ചേർന്നതല്ല. പത്രോസ് അപ്പോസ്തലൻ ജീവിനെ ബലികഴിച്ചു സഭപണിതപ്പോൾ തന്റെ പിൻഗാമികൾ വെള്ളം കലക്കി മീൻ പിടിക്കുകയുംപുറവാതിലുകളിൽകൂടിനുഴഞ്ഞു കയറുകയുംചെയ്യുന്നതു് ക്രിസ്തീയത്വമല്ല, അന്തസ്സിനു ചേർന്നതുമല്ല. വിദേശത്തുനിന്നും സമ്പാദിക്കുന്ന കുർബാനപ്പണത്തിന്റെ ഉത്തമോപയോഗമായി ദാതാക്കൾ അതിനെ വീക്ഷിക്കുകയും സഭയിലെ ഐക്യത്തിനും സമാധാനത്തിനും അന്യസമുദായങ്ങളുമായുള്ള മൈത്രീബന്ധത്തിനും അന്യസഭകളിൽ നിന്നുമുള്ള ആക്രമണങ്ങളെ തടയുന്നതിനും ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പുരോഗമനത്തിനും വലിയ സംഭാവനകൾ ചെയ്യുന്നതിനു് സീറിയൻകോൺഗ്രസ്സിനു കഴിവുണ്ട്. നിങ്ങൾ മുമ്പോട്ടുവന്നു് അതിനെ സഹായിക്കണമെന്നു വിനീതമായി അഭ്യർത്ഥിച്ചു കൊള്ളട്ടെ.

അങ്ങിനെയുള്ള ധനദുർവിനിയോഗംകൊണ്ടാണ് പുരോഹിതന്മാർ പോലുംപണിമുടക്കിനു മുതിരുന്നത്.

സ്ളീബായുടെ ദാസന്മാർ

പട്ടണികിടന്ന റമ്പാച്ചൻ—ഇരുട്ടിലെ അത്താഴം.

II

(പി. പി. വർക്കി)

അന്നൊരു വ്യാഴാഴ്ചായയിരുന്നു. കൊല്ലം ഇന്നേക്ക് എട്ട്കഴിഞ്ഞു. സ്ളീബായുടെ ദാസന്മാർ അവരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട പുത്തുക്രിസ്ത്യാനികളെ സന്ദർശിപ്പാനുള്ള . വാർഷികസഞ്ചാരത്തിൽ കോതമംഗലത്തുനിന്നും കിഴക്കുള്ള ഒരു പള്ളിയിൽ എത്തിയിരിക്കയാണ്. മുൻകൊല്ലംവരെ ഒസ്താത്തിയോസ് ബാവായുടെ കൈവയ്പുള്ള കത്തനാരായിരുന്ന സമൂഹാദ്ധ്യക്ഷൻ അക്കൊല്ലം കാതോലിക്കാബാവായുടെ റമ്പാനായിട്ടാണു എത്തിയിരുന്നതു്. പതിവുപോലെ യോഗനോട്ടീസുകൾ നേരത്തെ അവിടെ കിട്ടിയിരുന്നു. മുൻകൊല്ലങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്നപോലെ റമ്പാച്ചനും സിക്രട്ടറി പീലിപ്പോസ് ശെമ്മാച്ചനും പള്ളിമുറിയിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു. അവിടത്തെ ബ. വികാരിയച്ചൻ വരാന്തയിലുണ്ടായിരുന്നു. വരാന്തയുടെ വാതിലുകൾ അടച്ചിരിക്കയാണ്. വികാരിയുമായി കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തു. മുറിയുടെ വാതിലുകൾ തുറക്കുന്നലക്ഷണം കണ്ടില്ല. വിധവകൾക്കുള്ള തുണിക്കെട്ടും ചേങ്ങല മുതലായ സാധനങ്ങളും വരാന്തയിൽതന്നെ വച്ചു. വികാരിയച്ചൻ ഇടവകയിലെവിടെയോ ഒരു വീട്ടിൽ ഒരു ചാത്തം കഴിക്കാനുള്ളതു കഴിക്കുവാനായി പോയി. മുൻ കൊല്ലങ്ങളിലെപ്പോലെ അടുത്തുള്ള വികാരിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്നു ഉച്ചഭക്ഷണംകൊണ്ടു് വരുമെന്ന് വിചാരിച്ചു് വരാന്തയിൽ വിശ്രമിച്ചു. നേരം മണിപന്ത്രണ്ടായി—ഉച്ചനമസ്കാരം കഴിഞ്ഞു. ഭക്ഷണം വരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു് കാത്തിരുന്നു. മിനിറ്റുകൾ മണിക്കൂറുകളായി മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മണി ഒന്നായി, രണ്ടുമായി. റമ്പാച്ചൻ സിക്രട്ടറിയെ വിളിച്ചു. "ശെമ്മാശ്ശാ, ഊണു കാണുന്നില്ലല്ലോ. താഴോട്ട് പോയി ആ കാപ്പിപീടികയിൽ നിന്നു വല്ലതും കഴിക്കു, എനിക്കും എന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവരിക". സുറിയാനി സഭയെ കഴിഞ്ഞ 29 വർഷം അകമഴിഞ്ഞു സേവിച്ച ആ മഹാപുരുഷനു് വയറു കത്തി! സിക്രട്ടറി താഴോട്ടിറങ്ങി. മലം പ്രദേശത്തെ ആ ശുഷ്ക്കിച്ച കാപ്പിക്കടയിൽ നിന്നു് ചായ കുടിച്ചു. ഷഷ്ടിപൂർത്തികഴിഞ്ഞ തന്റെ സമൂഹാദ്ധ്യക്ഷന്റെ ക്ഷുത്തടക്കുവാൻ അവിടെ കിട്ടിയ ഏതാനും പപ്പടവട (പപ്പടംമാവിൽ മുക്കി പൊരിക്കുന്നതു) യും ഒരു ഗ്ളാസ് നല്ല വെള്ളവുമായി കുന്നു കയറി പള്ളിമുറിയിൽ എത്തി. (പാലില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു ചായവാങ്ങാഞ്ഞതു്) റമ്പാച്ചൻ കുരിശു വരച്ചു കൊണ്ടതു് അനുഭവിച്ചു.

മണി നാലുനാലരയായി. പുത്തുക്രിസ്ത്യൻ വിധവകളിൽ ചിലർ യോഗത്തിനു വന്നുതുടങ്ങി. ആദ്യമായിവന്ന ചിലർ പള്ളി പൂമുഖത്തു ഇരുന്നു് ഒരു സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. "എടീ മറിയേ, നമ്മുടെ അച്ചൻ ഇനി വരികേല്ല. അച്ചൻ കത്തോലിക്കാ (കാതോലിക്കാ പാർട്ടിയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു)തവയീചേർന്നു." വേറൊരുത്തി പറഞ്ഞു "നമ്മളിനി എന്തു ചെയ്യും. അച്ചൻ തവവിട്ടു പോയല്ലോ"—തലെഞായറാഴ്ച അവിടെ പൊതുവേ ഉണ്ടായ സംഭാഷണത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനിയായിരുന്നു അതു. ഇതുകേട്ടു് വരാന്തയിൽ നിന്നിരുന്ന റമ്പാച്ചൻ പുഞ്ചിരിച്ചു കൊണ്ടിറങ്ങിച്ചെന്നു, ആ സംഭാഷണത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ "എന്താ, തള്ളമാരെല്ലാംകൂടി പറയണേ" റമ്പാച്ചൻ ചോദിച്ചു. റമ്പാച്ചന്റെ സ്നേഹമേറിയ "തള്ളവിളി" അവർക്കു മനസ്സിലായി. അവരെല്ലാം ചാടി എഴുന്നേറ്റു. അയ്യോ ഞങ്ങളുടെ അച്ചനല്ലേ—അച്ചൻ തവമാറിപ്പോയെന്നു് ഇവിടെ ആരാണ്ടെല്ലാം പറഞ്ഞു. "അവർ എല്ലാവരും കരഞ്ഞു." "ഞാൻ സഭമാറിയില്ല കെട്ടോ" പുലയരുടെ ആ സർവ്വകലാശാലാ ബിരുദ് ധാരിയായ മിഷനറി ഉച്ചരിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരിൽ ഒരാളായി മാറുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചതായി തോന്നി. അനേകക്കം സ്വർണ്ണ മെഴുകുതിരിക്കാലുകളുടെ ഇടയിൽ—കാസായിലും പീലാസായിലും—ദീനരിലും, ചവട്ടിതാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരിലും മിശിഹായെ ദർശിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.

സന്ധ്യായോഗത്തിനുള്ള ചേ

ദിഗന്തങ്ങളെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ടുയർന്നു. പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾ ഓരോരുത്തരായി വന്നുതുടങ്ങി. ചാത്തമുണ്ടവയറുമായി വികാരിയച്ചനും എത്തിച്ചേർന്നു. അദ്ദേഹം വീട്ടിലേക്കുപോകുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ 'അച്ചൻ യോഗത്തിനു വരികയില്ലേ' എന്നന്വേഷിച്ചു. പോകുന്ന അവസരത്തിൽ ഇങ്ങിനെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. "അച്ചോ, ഞങ്ങൾക്കുകൂടി നാഴിയരി അടുപ്പത്തിട്ടേക്കാൻ അമ്മായിയോട് (അച്ചന്മാരുടെ ഭാര്യമാരെ അമ്മായി എന്നാണ് വടക്ക വിളിക്കുക)പറഞ്ഞേക്കു—" സന്ധ്യാനമസ്കാരവും അതേതുടർന്നു യോഗവും ഭംഗിയായി കഴിഞ്ഞു. പതിനെട്ടു പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് 5 മുഴംവീതമുള്ള ജഗന്നാഥൻ മുണ്ട് കൊടുത്തു. സ്കൂൾ കുട്ടികൾക്കും, രോഗികൾക്കും സഹായധനം നൽകി. അവരുടെ സങ്കടങ്ങൾ പലതുംകേട്ടു. പരിഹാരങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചു. ആഴ്ച്ചാഭർത്താക്കന്മാരുടെ പല കേസ്സുകൾ പറഞ്ഞൊതുക്കി. സുറിയാനി സഭയിലെ ആ കറുത്ത പുതിയ ആട്ടിൻകൂട്ടം ഇരുട്ടിൽ ചൂട്ട് വീശിക്കൊണ്ട് തങ്ങളുടെ കുടിലുകളിലേക്കു പോയി.

പള്ളിവരാന്തയും പരിസരങ്ങളും വീണ്ടു വിജനമായി. മദനപ്പള്ളി ഹൈസ്കൂളിലെ ആ പഴയ ഹെഡ്മാസ്റ്ററും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിക്രട്ടറിയും ശേഷിച്ചു. രാത്രി മണി പത്തായി. പതിവുപോലെ ബ. വികാരിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്ന് അത്താഴം വരുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ അച്ചൻ പോകുമ്പോൾ ഓർപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടല്ലോ. എവിടെ കാണുന്നു. വിശപ്പാണെങ്കിൽ അതിഭയങ്കരം. പ്രസിദ്ധമായ മൂക്കഞ്ചേരി കുടുംബത്തിലെ മാതാപിതാക്കളുടെ ഏററവും ഇളയമകൻ; വിശപ്പും ദാഹവും അറിയാതെ വളർത്തപ്പെട്ട പ്രസിദ്ധനായ എം. പി. വർക്കിയുടെ കൊച്ചനുജൻ. സുറിയാനിസഭയെ സേവിക്കാൻസുധീരം തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ ഈ നിലപാട് തികച്ചും ദീർഘവീക്ഷണം ചെയ്തിരുന്നിരിക്കാം. മണി പത്തര കഴിഞ്ഞു. "ശെമ്മാശ്ശാ" താൻ അച്ചന്റെ വീട്ടുവരെ ഒന്നു പോയിട്ടു വാ, ചോറു കാണും പക്ഷേ കൊണ്ടുവരാൻആരുമില്ലായിരിക്കും. താൻ ഉണ്ടിട്ട് എനിക്കിങ്ങോട്ടു കൊണ്ടു പോരു" ശെമ്മാശ്ശനു ഒരു മടി. ആത്മാഭിമാനബോധം! എന്നാലും പരിപാവനമായ മസനപ്സായുടെ കീഴിൽ താൻ ഏററവും ബഹുമാനിച്ചാദരിക്കുന്ന ഒരു പുണ്യ ദേഹം പട്ടിണികൊണ്ട് വാടുന്നല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹംറാന്തലുമെടുത്തിറങ്ങി.

അച്ചന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. ഉറക്കറയിൽനിന്ന് "ആരാതു" എന്നുവിളിച്ചു ചോദിച്ചു. "ഞാനാണേ" ശെമ്മാശ്ശൻ പ്രതിവചിച്ചു. "ഞാനെന്നു പറഞ്ഞാൽ "റമ്പാച്ചന്റെകൂടെയുള്ള ശെമ്മാശ്ശൻ" "എന്താണ്?" ശെമ്മാശ്ശൻവളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "അല്പ ഊണിവിടെ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിവാൻ വന്നതാണ്". അച്ചൻ പറഞ്ഞു "ഇവിടെ (ഭാര്യ) നല്ല സുഖമില്ലാതിരിക്കയാണ്". എന്നാലാകട്ടെ ശെമ്മാശ്ശൻ ധൃതിയിൽ സ്ഥലംവിട്ടു.

വിവരം റമ്പാച്ചനെ അറിയിച്ചപ്പോൾഓ! സാരമില്ല, താൻ ഉച്ചസ്ക്കൂലത്തെ ആ കാപ്പിക്കടയിലേക്കു വേഗം പോയി വല്ലതും കഴിക്കു, എനിക്കും കൊണ്ടു വരൂ. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞാൽ ആൾ സഞ്ചാരം നിലയ്ക്കുന്ന ആ ദേവികുളം മൂന്നാർ റോഡരികിലുള്ള ആ കാപ്പിക്കടയുണ്ടോ രാത്രി 11മണിക്കു ശേഷം തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും വിശപ്പിന്റെ ചെന്തീക്കനലിൽ പൊരിയുന്ന വയറു മൂളി. ശെമ്മാശ്ശൻ നിശയുടെനിശ്ശബ്ദതയിൽ ആകുന്നു. പുറത്തേ പള്ളിയിൽ തന്റെ സുപ്പീരിയറെ ഏകനായി വിട്ടും വച്ച് കാപ്പിക്കടയിലേക്കോടി. രണ്ടു മൂന്നു ഫർലോങ്ങ് നടക്കണം.

റോഡിൽക്കൂടി ഏതാനുംപാര നടന്നു. ഒരു കറുത്ത തടിയൻ ഇരുട്ടിനെ ഭേദിച്ച് എതിരെ വരുന്നു. ശെമ്മാശ്ശൻ പെട്ടെന്നു ഒന്നു ഞെട്ടി. പരിചയമില്ലാത്ത സ്ഥലം. അടുത്തെല്ലാം വൻ വൃക്ഷങ്ങളും കുററിക്കാടുകളും മനുഷ്യരാശിയുടെ മണംപോലുമില്ല. അതും പാതിരാത്രി സമയം. ആഗതൻ ഗർജ്ജിച്ചു. "ആരാതു" ശെമ്മാശ്ശൻപറഞ്ഞു ഞാനാ, ഞാനെന്നു പറഞ്ഞാൽ റമ്പാച്ചന്റെ കൂടെയുള്ള ശെമ്മാശ്ശനാ റമ്പാച്ചനെവിടെ? പള്ളിമുറിയിലുണ്ട്. ഈ രാത്രിയിൽ ശെമ്മാശ്ശനെവിടെ പോകുന്നു. "ഇത്രടംവരെ" "എത്രടംവരെ" ഇവിടെ അടുത്തു വരെ എന്തിന്? ഭക്ഷണമില്ലാഞ്ഞു കാപ്പിക്കടയിൽ പോകയാണെന്നുള്ളതു കഴിയുന്നതും മറച്ചു വെക്കുവാൻ ശെമ്മാശ്ശൻ നടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാംവെറുതെയായി. ഒരു വക്കീലിനെപ്പോലെ അയാൾചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ കാര്യം തുറന്നു പറകതന്നെ ചെയ്തു. അയാൾ പറഞ്ഞു "വരൂ, ശെമ്മാശ്ശാ വരൂ, എന്റെകൂടെ വരൂ. ശെമ്മാശ്ശൻ ഒരു പാവയെപ്പോലെ അയാളെ പിൻതുടർന്നു. വഴിമദ്ധ്യേ അയാൾ ഒരു വീടിന്റെ പടിക്കൽ എത്തി. "മത്തായി" എന്നുറക്കെ വിളിച്ചു. ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്നാമത്തെ വിളിക്കു മത്തായി വിളികേട്ടു. അവൻ ആ പള്ളിയിലെ കപ്യാരായിരുന്നു. അവൻ അവന്റെ അനുജനേയും വിളിച്ചുണർത്തികൊണ്ടു പടിക്കലേക്കു വന്നു. അവനെ കണക്കിനു ശകാരിച്ചു. "എടാ ധിക്കാരികളെ എന്റെ വീട്ടിൽ ചോറില്ലേടാ, മട്ടിറച്ചിയില്ലേടാ, മീനില്ലേടാ, നീ എന്തുകൊണ്ടുപോയി വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തില്ല. റമ്പാച്ചനു? ധിക്കാരി നിന്നെ ഞാൻ നല്ല പാഠം പഠിപ്പിക്കുമെടാ. അവൻ ഭയന്ന് ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല. "വാടാ, വാ" അവരും പിൻതുടർന്നു. വീട്ടിലെത്തി ഭാര്യയെവിളിച്ചുണർത്തി. ആ നാട്ടിലെ ഒരു ധനാഢ്യനാണ് അദ്ദേഹം. ഉടൻ ചതുർ വിധവിഭവങ്ങളോടുകൂടിയ ഊണു ശെമ്മാശ്ശനു കൊടുത്തു. കപ്യാരന്മാരെയും ഊട്ടി. റമ്പാച്ചനു് എറച്ചിയൊഴികെ—ഉടൻ മൊട്ടപൊരിച്ച് എല്ലാം പാത്രത്തിലാക്കി. കപ്യാർ എടുത്തുകൊണ്ട് പള്ളിയിലേക്കു നടന്നു.

പള്ളിവരാന്തയിൽ ഇരുട്ടിൽ ഏകനായിരുന്ന റമ്പാച്ചൻ വിധവകളുടെ കോടിമുണ്ട് വിരിച്ച്, കൈ തലയണയായിവച്ച് കിടന്ന് സുഖസുഷുപ്തിയിൽ ലയിച്ചു. ഇരുട്ടിൽ ആരോ "റമ്പാച്ചാ" എന്നു വിളിച്ചു. "ആരതു" റമ്പാച്ചൻഉണർന്നു. ശെമ്മാശ്ശനല്ലായിരുന്നു. ഒരുസുഭഗനായ യുവാവ്. "എന്താരാത്രിയിൽ" റമ്പാച്ചൻ ആരാഞ്ഞു. ആ യുവാവുപറഞ്ഞു "ഭക്ഷണം കഴിക്കാമല്ലോ." ചോറും കറികളും മുമ്പിൽകൊണ്ടു് വച്ചു. "വെളിച്ചമില്ലല്ലൊ റമ്പാച്ചാ" അയാൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. "സാരമില്ല— വെല്ലിയനാട്ടു വെളിച്ചമുണ്ടല്ലോ" റമ്പാച്ചൻ പ്രതിവചിച്ചു. അന്തോനിയോസിന്റെ സന്യാസിസമൂഹത്തിൽപെട്ട ആ സന്യാസി, പ്രഭാതംമുതൽ പ്രദോഷംവരെ പച്ചവെള്ളവും 4 പപ്പടവടയുമായി കഴിയുന്ന ആ ദേഹം— വിശപ്പ് മാറുവോളം കഴിച്ചു. അയുവാവിന്റെ വീട്ടുപേരും പേരും ചോദിച്ചു. ഒരു വീട്ടുപേരും പേരുതോമസ്സെന്നും പറഞ്ഞു. അയാൾ യാത്രാനുവാദം ചോദിച്ചുകൊണ്ട് പള്ളിപ്പുറമ്പിലെ അന്ധകാരത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷനായി. യാക്കോബിനോട്ട മൽപിടുത്തംപിടിച്ച യുവാവായിരിക്കുമോ അതു്? ഏലിയാസ്സു വനത്തിൽ ദോശകൊടുത്തിരുന്ന കാക്കപ്രവീണനായിരിക്കുമോ അതു്? അതെ തന്റെ വേല തുടർന്നുനടത്തുന്ന പത്രോസ് റമ്പാച്ചനു് വിശപ്പ് മാററുവാൻ ഭക്ഷണവുമായി ഗോണ്ടഫോറസ് ഭാരതത്തിലേക്കു വിലയ്ക്കുവാങ്ങിയ മാർ തോ

(ശേഷം 11-ാം പേജിൽ)

വാരപഞ്ചാംഗം

	മെയ്	ഇടവം
ഞായർ	16	2
തിങ്കൾ	17	3
ചൊവ്വാ	18	4
ബുധൻ	19	5
വ്യാഴം	20	6
വെള്ളി	21	7
ശനി	22	8

Thought for the Week

"The spiritual function of the state is not to regulate religion but to make free scope for it and to uphold the regulations made for its expression by the religious associations themselves.

Archbishop Temple.

THE CHURCH WEEKLY

'ചെണ്ടകൊട്ടു നേർച്ച'

ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമാണു് ചെണ്ടകൊട്ടു നേർച്ച. ആൽഫോൺസാമ്മയോടുള്ള "ഉപകാരസ്മരണ" പോലെ അതു് അത്ര സാർവ്വത്രികമായിട്ടില്ലെന്നേയുള്ളൂ. ഈയിടെ ഒരു പള്ളിയിൽ അതു് ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മററു പള്ളികളിലും അതു് താമസിയാതെ അനുകരിക്കാതിരിക്കയില്ല. മനുഷ്യന്റെ ക്ഷിദ്രവാസനകൾക്കു് അനുകരണം ലഭിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ അത്ര വേഗം സൽപ്രേരണകൾക്കു് പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിക്കുകയില്ലല്ലോ. മലങ്കരയുള്ള ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ഇടവകപ്പള്ളി പൊതുയോഗത്തിൽ ഒരു പ്രമേയം പാസ്സായി. ഈയാണ്ടത്തെ പെരുനാളിനു ചെണ്ടകൊട്ടു വേണ്ടെന്നും, അങ്ങനെയുള്ള അത്യാവശ്യങ്ങളല്ലാത്ത ചെലവുകൾ ലാഭിച്ചു്, ഇടവകക്കാരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ അഭിനന്ദനീയമായ വിധത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാധുജനസംരക്ഷണസംഘത്തിനു ആ തുക നൽകണമെന്നുമായിരുന്നു പ്രമേയമെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രമേയത്തെപ്പററി തീവ്രമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നുവെങ്കിലും ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായപ്രകാരം അതു പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു. ഗണനീയമായമായ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം ചെണ്ടകൊട്ടും, വെടിക്കെട്ടും, ബാൻറും പെരുനാളുകളുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായി പരിഗണിച്ചിരുന്നു. അവർ വിട്ടില്ല. ഈയാണ്ടത്തെ പെരുനാളിനും പൊതുയോഗതീരുമാനമെന്തായിരുന്നാലും ചെണ്ടകൊട്ടു വേണമെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. ആ തീരുമാനം രൂപമെടുത്ത വിധമാണു് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ശീർഷകമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന "ചെണ്ടകൊട്ടുനേർച്ച." അതായതു് ഈയാണ്ടത്തെ പെരുനാളിനു് ചെണ്ടകൊട്ടിച്ചേക്കാമെന്നു് ചിലരെല്ലാം കൂടെ ഒരു നേർച്ച നേർന്നു. വഴിപാടുകൾ കഴിക്കുന്നതിനെ ഒരു ഇടവക പുരോഹിതനോ, കൈക്കാരനോ, കമ്മിററിയംഗമോ നിരോധിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലല്ലോ. പുണ്യാളച്ചനോടുള്ള ഒരു കടപ്പാടു നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനെ മതബോധമുള്ളവരാരും എതിർക്കുകയില്ല. മനുഷ്യരുടെ കൃത്രിമബുദ്ധിക്കു അഗോചരമായി എന്തുള്ളൂ? ഇൻഡ്യാക്കാരനും ഇംഗ്ലീഷുകാരനും തമ്മിലുള്ള മൗലികമായ ഒരു വ്യത്യാസത്തെപ്പററി ഈയിടെ ആരോ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. മദ്രാസിൽ പുതിയതായി വിൽപ്പനനികുതിയേർപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ യൂറോപ്യൻ കമ്പിനികളും വ്യാപാരികളും നികുതി ഏർപ്പാടുകൾ പാലിക്കുന്നതിൽ നിഷ്കർഷ കാണിച്ചു. നേരെ മറിച്ചു് എത്ര വമ്പിച്ച ഇന്ത്യൻ വ്യാപാരിയാണെങ്കിലും അതുകൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്താണെന്നാണു് ആദ്യമായി ആലോചന. അവന്റെ ബുദ്ധിയും കഴിവുകളും ആ വഴിക്കാണു് തിരിയുക. ദുർമ്മാർഗ്ഗിയും, മദ്യപനും ആയ ഒരു സായിപ്പാണെങ്കിലും, അവന്റെ ബിസ്സിനസ്സുകാര്യത്തിൽ അവനു് ചില ചിട്ടകളുണ്ടു്. അവനു പണമുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ ഒരു പുതിയ ബിസ്സിനസ്സുകൂടെ അവൻ തുടങ്ങിയേക്കും. അവന്റെ ബുദ്ധിയും കഴിവുകളും, സൃഷ്ടിപരവും നിർമ്മാണപരവുമായ വഴിക്കുതിരിയും. നികുതികൾ കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതിനു് പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്ന സൂത്രത്തിനും, ആലോചനയ്ക്കും ബദ്ധപ്പാടിനും, കണ്ടുപിടിച്ചാൽ വരുന്ന ധനനഷ്ടത്തിനും അവൻ തുനിയുകയില്ല. അവന്റെ ശക്തികൾ പോകേണ്ടവഴിക്കുതന്നെ നയിക്കും. നേരെമറിച്ചു് ഒരു ഇൻഡ്യാക്കാരൻ ആദായനികുതിയിലും, വിൽപ്പന നികുതിയിലും, ഇത്ര ലക്ഷംരൂപാ ഗവർമ്മെൻറിനെ കളിപ്പിച്ചു എന്നുവന്നാൽ അവനൊരു സമർത്ഥനാണെന്ന ഒരു ജനസമ്മതി കൂടെയാണു് അവനു് ലഭിക്കുക. ടാററാക്കമ്പനിയൊഴിച്ചു് പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഇൻഡ്യൻ കമ്പനികളിൽ മിക്കവയും നികുതി ഇനത്തിൽ തകരാറുകൾ കാണിക്കുന്നതായി ആരോപണം ഉണ്ടു്. ബ്രിട്ടനിലും ഇങ്ങനെയുള്ള കൃത്രിമശാലികൾ ഇല്ലെന്നല്ല. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ താരതമ്യവിവേചനം നടത്തുമ്പോൾകാണുന്ന ഒരു വ്യത്യാസത്തെപ്പററിയാണു് പറയുന്നതു്. പുരോഗതിക്കാവശ്യമായ പ്രയത്നത്തിനും ശക്തിയ്ക്കും നിദാനമായിരിക്കേണ്ട ബുദ്ധിയും കഴിവുകളും, സാമർത്ഥ്യവും പോകേണ്ട വഴിക്കു പോയില്ലെങ്കിൽ ദേശീയവും സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അധഃപതനമാണു് നമുക്കുണ്ടാവുക. ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായത്തെ ആദരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ന്യൂനപക്ഷമാണു് സുഭദ്രമായ ജനായത്ത വ്യവസ്ഥിതിയ്ക്കു് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കേണ്ടതു്. ഡെമോക്രസ്സിയിൽ ഭൂരിപക്ഷം മാത്രമല്ല ന്യൂനപക്ഷവും ഒരു അത്യന്താപേക്ഷിത ഘടകമാണു്. ന്യൂനപക്ഷം തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വ്യവസ്ഥാപിത മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തെക്കൊണ്ടു് അംഗീകരിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണു് ആരോഗ്യപരമായ സാമൂഹ്യജീവിതം കാംക്ഷിക്കുന്നവർ നടത്തേണ്ടതു്. ചെണ്ടകൊട്ടും, വെടിക്കെട്ടും, ബാൻറുമേളങ്ങളും ജീവിതത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലാത്ത വർജ്ജനീയ പരിപാടികളാണെന്നു് ഞങ്ങൾക്കഭിപ്രായമില്ല. വിനോദത്തിനും രസത്തിനും ഒന്നും ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനം നൽകാത്ത പ്യൂരിററൻ സമ്പ്രദായം വളരെയധികം വിരസമായ ഒരു സാമൂഹ്യനില സൃഷ്ടിക്കാവുന്നതാം. അതിൽക്കൂടെ മനുഷ്യന്റെ സഹൃദയത്വം നശിപ്പിക്കുന്ന ചില സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ വന്നുകൂടുമെന്നും ആംഗ്ലേയ ജീവിതത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് നോവലുകൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവക്കു അറിയാം. ആരോഗ്യപ്രദമായവിനോദത്തിനും വാദ്യഘോഷങ്ങൾക്കും സുകുമാരകലകൾക്കും ജീവിതത്തിൽ വളരെയധികം സ്ഥാനമുണ്ടെന്നുതന്നെയാണു് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ചെണ്ടകൊട്ടു് എങ്ങിനെവാദ്യമേളഗണത്തിൽ വന്നു കയറിയെന്നുള്ളതു് ഒരു പ്രശ്നം തന്നെയാണു്. ഒരു വിനോദരസികൻ ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി, ചെണ്ടകൊട്ടിന്റെ സുഖം മുഴുവൻ അതുനിറുത്തുമ്പോളാണെന്നു്. അതു വളരെ പരമാർത്ഥമാണു്. ചെണ്ടകൊട്ടു നിറുത്തുമ്പോൾ ജനിക്കുന്ന ഒരു നിശ്ശബ്ദത വളരെയധികം സ്വാഗതാർഹമായി പ[illegible]ലക്കും അനുഭവപ്പെട്ടു കാണും. ചെണ്ട[illegible]കൊട്ടിന്റെ ഗുരുലഘുത്വ ചർച്ചയ[illegible] ഈ ലേഖനോദ്ദേശം. ചെണ്ടകൊട്ടു[illegible] വേണ്ടെന്നു ഒരു തീരുമാനം വന്ന[illegible] ഒരു വഴിപാടിന്റെ പേരിൽ അ[illegible]

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

മുടിയനായ പുത്രനും അവൻെറ ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരനും

(എം. റ്റി.)

"മകനേ, നീ എപ്പോഴും എന്നോടു കൂടെ ഇരിക്കുന്നല്ലോ; എനിക്കുള്ളതു എല്ലാം നിൻേറതു് ആകുന്നു. നിൻെറ ഈ സഹോദരനോ മരിച്ചവനായിരുന്നു; വീണ്ടും ജീവിച്ചു; കാണാതെ പോയിരുന്നു; കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ആനന്ദിച്ചു സന്തോഷിക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു" (വി. ലൂക്കോസ് 15: 31, 32)

മുടിയനായ പുത്രൻെറ ഉപമയിൽ മൂത്ത പുത്രനോടു പിതാവു പറയുന്ന വാക്കുകളാണ് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഉപമ ഏതു സന്ദർഭത്തിൽ ആരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് കർത്താവു പറഞ്ഞതെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. വി. ലൂക്കോസ് 15-ാം അദ്ധ്യായത്തിൻെറ ആരംഭത്തിൽ നാം ഇങ്ങനെ വായിക്കുന്നു. "ചുങ്കക്കാരും പാപികളുമെല്ലാം അവൻെറ വചനം കേൾപ്പാൻ അവൻെറ അടുക്കൽ വന്നു. ഇവൻ പാപികളെ കൈക്കൊണ്ടു അവരോടുകൂടി ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്നു പരീശന്മാരും ശാസ്ത്രിമാരും പറഞ്ഞു പിറുപിറുത്തു." നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ പ്രസംഗം കേൾപ്പാൻ തിങ്ങിക്കൂടിയ ചുങ്കക്കാരെയും പാപികളെയും പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിച്ചല്ല താൻ ഈ ഉപമ പറഞ്ഞതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. കർത്താവു ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടും സമ്പർക്കം പാലിക്കുകയും അവരോടുകൂടെ ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും മററും ചെയ്തതു് പരീശന്മാർക്കും ശാസ്ത്രിമാർക്കും തീരെ ഇഷ്ടമായില്ല. അവരുടെ തെററായ മനോഭാവത്തെ തിരുത്തുവാനാണ് കർത്താവു് ഈ ഉപമ പറഞ്ഞതു്. ഉപമയുടെ പരമകാഷ്ഠ മുടിയൻ പുത്രൻെറ തിരിച്ചുവരവല്ല, മൂത്ത പുത്രനോടുള്ള പിതാവിൻെറ പ്രബോധനമാണ്.

ശാസ്ത്രിമാർ അന്നത്തെ മതോപദേഷ്ടാക്കന്മാരായിരുന്നു. പരീശന്മാർ മതാനുഷ്ഠാനത്തിൽ അഗ്രഗണ്യരുമായിരുന്നു. ശാസ്ത്രിമാരെയും പരീശന്മാരെയും നമ്മുടെ കർത്താവു ദ്വേഷിക്കുകയോ ചുങ്കക്കാരെയും പാപികളെയും പ്രത്യേകമായി സ്നേഹിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. അവൻ എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിച്ചു. അവൻ ചുങ്കക്കാരോടുകൂടെ ഭക്ഷിച്ചതുപോലെതന്നെ പരീശന്മാരോടും കൂടെയും ഭക്ഷിച്ചു. അവൻെറ സുവിശേഷം എല്ലാവരേയും ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. എന്നാൽ ശാസ്ത്രിമാരും പരീശന്മാരും അവൻെറ സുവിശേഷത്തെ നിഷേധിക്കുകയും ചുങ്കക്കാരും പാപികളും അതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുകയുമാണ് ചെയ്തതു്. മുടിയനായ പുത്രൻെറ ഉപമയിൽ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ ആവശ്യമായ ഉണപാഠങ്ങളും ദിവ്യസത്യങ്ങളും അടങ്ങീട്ടുണ്ട്

എന്നാൽ അതു ശാസ്ത്രിമാരുടെയും പരീശന്മാരുടെയും ദുഷിച്ച മനോഭാവത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് പറയുവാനിടയായതു്. നമ്മുടെ കർത്താവു രണ്ടുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് ആ ഉപമ പറഞ്ഞതെന്നു വിചാരിക്കാം. ഒന്നാമതായി മുടിയൻപുത്രൻെറ സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നവരോടു് അല്ലാത്തവർ കൂടുതൽ കരുണയും സഹതാപവും പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. രണ്ടാമതായി, സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവിൻെറ അളവററ സ്നേഹത്തെയും ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കുമുള്ള വിലയെയും എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ളതു്. ഉപമയിലെ രണ്ടു പുത്രന്മാരും വളരെ ഭിന്നമായ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവരാണ്. അവർക്കു പൊതുവായിട്ടുള്ള സ്വഭാവവിശേഷം രണ്ടുപേരും പിതാവിൻെറ സ്നേഹത്തെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയില്ലെന്നുള്ളതാണ്. നമുക്കു മൂത്ത പുത്രനെപ്പററി ചിന്തിക്കാം.

വയലിൽ പണിയെടുപ്പിക്കാൻ പോയിട്ടു തിരിച്ചു വരികയായിരുന്നു അയാൾ. വീട്ടിൽ നടന്ന സംഭവമൊന്നും അയാൾ അറിഞ്ഞില്ല. "വാദ്യവും നൃത്തഘോഷവും" കേട്ടിട്ട് അതിൻെറ കാരണമെന്താണെന്ന് ആരാഞ്ഞപ്പോളാണ് അയാൾ കാര്യം അറിഞ്ഞതു്. മുററത്തു കയറിയപ്പോൾ സ്വപിതാവും മറെറല്ലാവരും ആഹ്ലാദം കൊണ്ടു മതിമറന്നിരിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് അയാൾ കണ്ടതു്. മുതലെല്ലാം ധൂർത്തടിച്ചു നശിപ്പിച്ചതിൻെറ ശേഷം തെണ്ടിയായി തിരിച്ചു വന്ന സഹോദരനു് ഇപ്രകാരമൊരു സ്വാഗതം നൽകിയതിൽ അവൻ കോപാക്രാന്തനായി. വീട്ടനകത്തു കടക്കുവാൻ പോലും മനസ്സില്ലാതെ അവൻ നിലകൊണ്ടു. അവസാനം പിതാവു തന്നെ പുറത്തു വന്നു അവനെ ക്ഷണിച്ചു. അപ്പോളാണ് അവൻെറ വികാരങ്ങൾ പുറത്തു വന്നതു്. "ഇത്ര കാലമായി ഞാൻ നിന്നെ സേവിക്കുന്നു; നിൻെറ കൽപ്പന ഒരിക്കലും ലംഘിച്ചിട്ടില്ല; എന്നാൽ എൻെറ ചങ്ങാതികളുമായി ആനന്ദിക്കേണ്ടതിനു നീ ഒരിക്കലും എനിക്കു് ഒരു ആട്ടിൻകുട്ടിയെ തന്നിട്ടില്ല. വേശ്യമാരോടുകൂടി നിൻെറ മുതൽ തിന്നുകളഞ്ഞ ഈ നിൻെറ മകൻ വന്നപ്പോഴേക്കോ തടിപ്പിച്ച കാളക്കുട്ടിയെ അവനുവേണ്ടി അറുത്തുവല്ലോ." പാവപ്പെട്ട മൂത്ത പുത്രൻ! അവൻ എന്തറിഞ്ഞു!

നെ എതിർക്കുന്ന ദുർവാസനയെപ്പററിയാണ് ഞങ്ങൾക്കു അപലപിക്കുവാനുള്ളതു്. ഈ ദുർവ്വാസനയാണ് സമുദായത്തിൻെറ കണ്ഠകോടാലിയായി ഇന്നും വർത്തിക്കുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ 50 കൊല്ലത്തെ സമുദായ സമരചരിത്രം ഭൂരിപക്ഷത്തിൻെറ അഭിപ്രായം ന്യൂനപക്ഷം ആദരിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതക്കുറവിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. സമുദായ ട്രസ്റ്റികൾ ആണെങ്കിലും മാനേജിംഗ് കമ്മിററിയാണെങ്കിലും അസോസിയേഷൻ ആണെങ്കിലും ഭൂരിപക്ഷം ഒരു തീരുമാനം ചെയ്താൽ അതിനെ ഉടക്കുന്ന "ചെണ്ടകൊട്ടു നേർച്ചകൾ" ആണ് ന്യൂനപക്ഷം എപ്പോഴും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മൂന്നു ട്രസ്റ്റികൾ ഉള്ളപ്പോൾ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടായാൽ പ്രസിഡണ്ടു ട്രസ്റ്റിയുടെ അഭിപ്രായം പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരിക്കണമെന്നു മാനേജിംഗ് കമ്മിററിയെക്കൊണ്ടു് തീരുമാനം ചെയ്യിച്ചാൽ അതൊരു ചെണ്ടകൊട്ടു നേർച്ചയാണ്. അതുപോലെ തന്നെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പാത്രിയർക്കീസിൻെറ കാനോനികാധികാരാവകാശത്തിൻെറ പേരിൽ മുടക്കിക്കുന്നതും ചെണ്ടകൊട്ടു നേർച്ചതന്നെയാണ്. ഇങ്ങനെ എത്ര എത്ര നേർച്ചകൾ തപത്തിൻെറയും സഭയുടെയും വിശ്വാസത്തിൻെറയും ദൈവത്തിൻെറയും പേരിൽ നാം നടത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും നാം നമ്മുടെ ഇടവക ജീവിതത്തിൽ ഒരു പുതിയ പ്രാരംഭമിട്ടില്ലെങ്കിൽ "ചെണ്ട നേർച്ച"കളുടെ ദയനീയ ചരിത്രം നമ്മെ നശിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല.

വിശുദീപം

കർമ്മകാണ്ഡം

(പുത്തൻകാവു മാത്തൻ തരകൻ)

മുടിയനായപുത്രൻ

താന്തശരീരനായ്പ്പുത്രനോടിങ്ങനെ
ശാന്തസ്വരത്തിലുരച്ചാൻ ധന്യൻ
"വല്ലാത്ത മായയിലായ കുമാരാ, ഞാൻ
ചൊല്ലുമുപദേശം കേൾക്കുക നീ.
നീയെൻ കനിഷ്ഠ കുമാരകൻ നിന്നിലെൻ
കായവും ഹൃത്തും ലയിച്ചിരിപ്പൂ.
നിന്നിളംപൂവൽ മെയ്‌വന്നു പിറന്നപ്പോ—
ളെന്നുള്ള മെത്രമേലാനന്ദിച്ചു
കൈകൾകുഴഞ്ഞു നീ പൂമ്പട്ടുമെത്തയിൽ
കേണും ചിരിച്ചും കിടന്നകാലം
നിന്നുടെ ചാരത്തിരുന്നുഞാനെന്തെല്ലാ-
മുന്നതചിന്തകളാർന്നിരുന്നു.
മുട്ടിന്മേൽ നീന്തി നീയോടി നടക്കെനിൻ
മുട്ടിനുവേദന ചേരുമെന്നായ്
ചിത്തത്തിലോർത്തു ഞാൻ കോരിയെടുത്തുകൊ
ണ്ടെത്രനാൾ കൈകളിലൂഞ്ഞാലാടി.
ശൈശവ ബാല്യ കൗമാരങ്ങളിൽ നിന-
ക്കേശിയ രോഗത്തിലുള്ളം നീറി
എത്ര നിശീഥിനി കണ്ണീരിൽ മുങ്ങി ഞാൻ
പ്രാർത്ഥിച്ചു ദൈവത്തെനിന്റെ പേർക്കായ്.

അഞ്ചിതഗാത്ര, നിൻ ശല്യങ്ങളോർത്തിട്ടെൻ
നെഞ്ചുപൊടിയുന്നു മൽക്കുമാരാ,
ക്രൂരമായുള്ളോരീ ദുർബ്ബുദ്ധിതോന്നുവാൻ
കാരണമെന്തെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ-
വീട്ടുവെടിഞ്ഞുനീ പോവുകിലത്യന്ത-
മാടൽ നിനക്കയ്യോ വന്നുചേരും.
ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിലെന്തെന്തു ഭീകര-
ഹിംസ്രജന്തുക്കൾ പുളച്ചിടുന്നു.
പൂവിരിച്ചുള്ള വിശാലമാർഗ്ഗങ്ങൾ നീ
പോകുമിടങ്ങളിൽ കണ്ടെന്നാവാം.
നേരിലാവീഥികളൊക്കെനിനക്കന്ത്യം
ക്രൂരമാം മുള്ളുള്ളതായിത്തീരാം.
കർണ്ണമധുരമായ് നീ കേൾക്കും ഗാനങ്ങൾ
കർണ്ണശൂലങ്ങളായ് മാറിപ്പോകാം.
മാധുര്യമുണ്ടെന്നു നീയോർക്കും സാമ്രാജ്യം
മത്തുപിടിപ്പിക്കും മദ്യശാല.
താതനുരയ്ക്കും പ്രബോധനം കേൾക്കുകി-
ലാതങ്കമേതുമണയുകില്ല.
പാപികൾ ഭംഗിയായ് കാട്ടിത്തരുന്നൊരു
പാതയിൽ കൂടെ നീ പോയിടൊല്ലാ—
വീട്ടിൽ നിനക്കുള്ള സന്താപമെന്തിന്നീ-
നാട്ടിൽ നീ കാണും നരകമേതു്?

ആ പിതാവിന്റെ സ്നേഹത്തെ അറിയുവാൻ മുടിയൻ പുത്രനെപ്പോലെ തന്നെ അവനും അപ്രാപ്യനായി ഭവിച്ചു. മുടിയൻപുത്രൻ മുമ്പേ അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞു. മൂത്ത പുത്രനെയും അറിയിക്കാതെ ആ പിതാവ് അടങ്ങുകയില്ല. "മകനേ നീ എപ്പോഴും എന്നോടുകൂടെ ഇരിക്കുന്നുവല്ലോ എനിക്കുള്ളതെല്ലാം നിന്റേതാകുന്നു. നിന്റെ ഈ സഹോദരനോ മരിച്ചവനായിരുന്നു; വീണ്ടും ജീവിച്ചു. കാണാതെ പോയിരുന്നു. കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ആനന്ദിച്ചു സന്തോഷിക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ വചനങ്ങളെ ഏതാണ്ടിപ്രകാരം വ്യാഖ്യാനിക്കാം, 'പ്രിയമകനെ നീ തെറ്റിദ്ധരിക്കയാണ്. നിന്റെ അനുജനെ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു് നിന്റെ അവകാശങ്ങൾക്കു വല്ല കുറവും വരുമെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നോ? നിനക്കു പ്രായപൂർത്തിവന്ന കാലം മുതൽ ഈ വീട്ടിലെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നീയും ഞാനും കൂടിയല്ലേ നടത്തിവരുന്നത്? ഇവിടത്തെ സ്വത്തിനെല്ലാം എന്നെപ്പോലെതന്നെ നീയും അവകാശിയാണ്. ഞാൻ നിനക്ക് ഒരു ആട്ടിൻകുട്ടിയെ തരുന്നതിൽ എന്തർത്ഥമാണുള്ളതു്? അതു നീ എനിക്കു തരുന്നതുപോലെയേയുള്ളൂ. എന്നാൽ നിന്റെ ഈ പാവപ്പെട്ട സഹോദരന്റെ നില അതല്ല. അവന്റെ അവകാശമെല്ലാം അവൻ നശിപ്പിച്ചു. അവൻ അനുതപിച്ചു തിരിച്ചു വന്നിരിക്കയാണ്. എന്തെല്ലാമായാലും അവൻ എന്റെ പുത്രനല്ലെന്നു വരുമോ? നിന്റെ സഹോദരനും തന്നെ. അവനെപ്പറ്റി എനിക്കു പലതും നിന്നോടു പറയുവാനും ഭാവിയെപ്പറ്റി നിന്നോടാലോചിപ്പാനും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അതെല്ലാം സാവകാശത്തിൽ മതി. ഇന്നു് അവനെ സ്വാഗതം ചെയ്ക മാത്രമാണ് നമ്മുടെ കർത്തവ്യം.

ഈ കഥയിലെ മൂന്നു പാത്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ദയനീയാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്നതു് ആ പിതാവാണ്. നമ്മുടെ കർത്താവു പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുവാനാണ് വന്നതു്. ചുങ്കക്കാരും പാപികളും ഏതാണ്ടൊക്കെ മനസ്സിലാക്കി. എന്നാൽ ശാസ്ത്രിമാരും പരീശന്മാരും അവനെ നിരാശപ്പെടുത്തി. ആത്മീയതിമിരം ബാധിച്ചിരുന്ന അവരുടെ കണ്ണുകൾ കണ്ടിട്ടും തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. അവർ മതസത്യങ്ങളിലും മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും വ്യാപൃതരായിരുന്നു. കല്പനകളൊന്നും അവർ ലംഘിച്ചില്ല. ആ മൂത്തപുത്രന്റെ സ്ഥാനത്തായിരുന്നു അവർ. എന്നാൽ അവരുടെ മനോഭാവമോ മതത്തിന്റെ സാരാംശമായ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ നിന്നും സഹോദരസ്നേഹത്തിൽനിന്നും അതി വിദൂരമായിരുന്നു. ഇന്നു നമ്മുടെ അവസ്ഥയും ഇതുതന്നെ അല്ലയോ എന്നു നാം ചിന്തിച്ചു നോക്കുന്നതു കൊള്ളാം. നമ്മുടെ മതവൈരാഗ്യവും ആചാരനിഷ്ഠയും നമ്മെ അഭിമാനം കൊള്ളിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയം എവിടെയാണെന്നു നാം പരിശോധിച്ചു നോക്കണം. കഴമ്പില്ലാത്ത കർമ്മാനുഷ്ഠാനമല്ലയോ നമ്മിൽ പലരുടെയും മതം? "സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ദീർഘക്ഷമ ദയ, പരോപകാരം, വിശ്വസ്തത, സൗമ്യത, ഇന്ദ്രിയജയം, എന്നീ ആത്മാവിന്റെ ഫലത്തെ പുറപ്പെടുവിക്കാത്ത മതം ക്രിസ്തുമതമല്ല. അതിന്റെ ഒരു ഹാസ്യചിത്രമാണ്. നമ്മുടെ കർത്താവു വെളിപ്പെടുത്തിയ പിതാവായ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുവാനും സേവിക്കുവാനും നമുക്കോ[illegible]രുത്തർക്കും ഇടയാകട്ടെ.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ. മത്തായി 18. 2—6

ത്യാഗപൂർണ്ണമായ സ്നേഹത്തിന്റെ ഉത്തമമാതൃകയാണ് കർത്താവെന്ന് പലരും കരുതുന്നുണ്ട്. അത് ശരിയുമാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ നീതിയ്ക്കും ന്യായത്തിനും നൽകിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനവും നാം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. കുഞ്ഞുങ്ങളോട് തെറ്റ് ചെയ്യുക അവരുടെ കഴിവുകൾ വികസിച്ച് പ്രയോജനപ്രദമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം കൊടുക്കാതിരിക്കുക, അവർക്ക് വിരുദ്ധതയുണ്ടാക്കുക, അവരുടെ കഴിവും ശക്തിയും നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥപരമായ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ചൂഷണം ചെയ്യുക, ഇവയ്ക്കെതിരായി കർത്താവിന്റെ ആത്മാവ് കോപത്താൽജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നമ്മുടെ ആരുടെ എങ്കിലും ബാല്യകാലം ആ വിധം വ്യയം ചെയ്യുവാൻ നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലല്ലോ. നാം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ദുഷിച്ച സാഹചര്യങ്ങളിൽജീവിച്ച് അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളനുഭവിച്ചറിയുവാൻ ദൈവം നമുക്കിടയാക്കിയിരുന്നു എങ്കിൽ അത് തന്റെ നീതിപൂർവകമായ ന്യായവിധി ആയിരിക്കുമായിരുന്നോ? സ്നേഹത്തെ അപേക്ഷിച്ച് നീതിപൂർവകമായ ജീവിതം സുകരമാണെന്ന് ചിന്തിക്കുന്നവർ അപ്രകാരം ജീവിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് അത് ക്ലേശകരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

ചൊവ്വാ. മത്തായി. 18. 10—14

ദുർബലരും, വഴിതെറ്റി അലയുന്നവരും നഷ്ടപ്പെട്ടവരുമായ ആളുകളോടുള്ള, കർത്താവിന്റെ അപാരമായകരുണയെപ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്ന ഒരു ഭാഗമാണിത്. ആ വിധമുള്ള ക്രിയാത്മകമായരക്ഷകത്വം (Saviour hood) നീതികൊണ്ടുമാത്രം സംതൃപ്തമാകുന്നതല്ല. നമ്മിലൊരുവൻ ആ നഷ്ടപ്പെട്ട ആടിന്റെ സ്ഥാനത്താണെന്നുവരികിൽ, നമ്മുടെ ഇടയൻ അതേ വിധത്തിൽ തന്നെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നായിരിക്കുകയില്ലേ നമ്മുടെ ആഗ്രഹം. അവിടെയാണ് തന്നെത്തന്നെ വിസ്മരിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ ആവശ്യം നാം ഗ്രഹിക്കുക. വനാന്തരത്തിൽ വഴിതെറ്റി അലയുന്ന മനുഷ്യൻ, തന്നെ തിരക്കിവരുന്ന ആളുകളുടെ ശബ്ദം കേട്ടാൽ എത്തൊരു അനുഭവത്തിൽ കൂടെ ആയിരിക്കും കടന്നു പോകുന്നത്. അങ്ങനെ ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ നാം അകപ്പെട്ടാൽ ആ വിധം ആരെങ്കിലും നമ്മെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെടണമെന്ന് നാം ആഗ്രഹിക്കുകയില്ലേ? അതിന്റെ അർത്ഥം നീതി ആവശ്യപ്പെടുന്നത് സ്നേഹസമൃദ്ധമായ ക്രിയാത്മകരക്ഷകത്വമാണെന്നല്ലേ? നീതിയും സ്നേഹവും തമ്മിൽ എത്ര വലിയ അന്തരമുണ്ടെങ്കിലും അവ രണ്ടും ഏററവും സാമീപ്യമുള്ള കാര്യങ്ങളല്ലേ?

ബുധൻ. മത്തായി. 5, 43—45.

ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കുകയും അവർക്കു നന്മ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നത് നീതിക്കപ്പുറമുള്ള ഏതോ പ്രവൃത്തിയാണെന്ന് നാം ചിന്തിച്ചേക്കാം. എങ്കിലും ആകർഷകമായ ആ നിഷ്പക്ഷതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്—ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വവ്യാപകമായ കരുണയ്ക്ക് നാം അർഹരായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ടാണല്ലോ കർത്താവ് ഓരോരുത്തരോടും നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിപ്പിൻ എന്നീവിധം അപ്പീൽ ചെയ്യുന്നത്. വിളക്കുമരത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന പ്രകാശം കടൽയാത്രക്കാരായ സർവ്വർക്കും മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ വിളക്കു കത്തിക്കുന്ന ജോലിക്കാരൻ കടലിൽ കൂടെ യാത്ര ചെയ്യുന്നത് ദുഷ്ടനോ ശിഷ്ടനോ എന്നു നോക്കുന്നില്ല. ആ വിധമുള്ള നിഷ്പക്ഷതയാണ് നീതിയുടെ കാതലായ പ്രമാണം. സ്നേഹത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്ന എല്ലാ വശങ്ങളും നീതിയിൽ കാണണമെന്നില്ല. എന്നാലും മററുള്ളവർ നമ്മോട് പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ നാമും പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നപക്ഷം നിഷ്പക്ഷതയോടെ ന്യായം വിധിക്കുകയും ആർദ്രമായി സംസാരിക്കുകയും സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനുവേണ്ടി അന്യരെ ചൂഷണം ചെയ്യാതിരിക്കുകയും, ദുർബലരെ താങ്ങുകയും വീണവരെ എഴുന്നേല്പിക്കുകയും ശത്രുക്കൾ സ്നേഹിതരാകത്തക്കവിധത്തിൽ വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

വ്യാഴം 2. തെസ്സ 3 11, 12; 1.പത്രോ 4: 15, 16;

ജീവിതം പ്രയോജനകരമാക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽസ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും മററുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്ന ചിലരെ നാം കണ്ടിട്ടുണ്ടാവാം. അനിലപാട് ആ ആളിനെപ്പററി അന്യരിൽ അരോചകത ഉണ്ടാക്കുന്നുഎന്ന് നാം ഗ്രഹിക്കണം. ആ ആളിന് വിനയം നിയന്ത്രണം, നയം ഇവയൊന്നും ഇല്ലാതെ പോകുന്നു. അന്യരെ സഹായിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം പ്രശംസാർഹമെങ്കിലും ആ ശ്രമം ഫലശൂന്യമായിപ്പോകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വിവേചനയില്ലാത്ത generosity ദോഷമുളവാക്കുന്നതാണ്. ധാരാളമായി സഹായം ചെയ്യുന്നവർ പലപ്പോഴും, അതിനുവേണ്ടി നിരന്തരം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരല്ല. വിളഞ്ഞു പഴുത്ത മാമ്പഴം ധാരാളമായികിടക്കുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ ഏതു ശാഖയിൽ പിടിച്ചാലും മാമ്പഴം ആവശ്യത്തിനു ലഭിക്കുന്നതാണല്ലോ. അതുപോലെ ആയിരിക്കാം ആത്മികജീവിതത്തിൽ സമ്പന്നരായവരുമായുള്ള സമ്പർക്കഫലം. അങ്ങനെയുള്ള സമ്പന്നതയാണ് ഏതൊരുവനും ആവശ്യം.

വെള്ളി. ഫിലിഫി: 2. 1—4.

പരസ്പരംസഹായിക്കുന്നതിൽ ഫിലിഫിയ സഭാംഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിരിക്കുമെന്ന് അപ്പോസ്തലനറിയാം. എന്നാൽ അത് ഏതൊരാത്മാവിലാണ് അവർ ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചുകാണുന്നു. ക്രിസ്തീയമായ രീതിയിൽ പ്രയോജനമുള്ളവരാകുന്നതിന് വിനയമുള്ളവരും, ഏകാഗ്രചിന്തയുള്ളവരും അഹംഭാവമില്ലാത്തവരും അന്യരെ തങ്ങളെക്കാൾ നല്ലവരെന്ന് കരുതുന്നവരും ആയിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. നല്ലകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവിധത്തിലും പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടതുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി അഹംഭാവത്തോടും നിന്ദാഭാവത്തോടും പരനു ചെയ്യുന്ന സഹായത്തിന്റെ ഫലമെന്തായിരിക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കുക. അന്യരെ സഹായിക്കുവാൻ നമുക്കുലഭിക്കുന്ന അവസരത്തിലും കഴിവിലും നാം മതിമറന്നവരായി പോകരുത്. അങ്ങനെ വന്നാൽ അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നപോലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനസ്സ് നമുക്കില്ലെന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം.

ശനി. മത്തായി. 7. 3—5

കർത്താവിന്റെ ഈ വചനങ്ങളിൽ സ്വന്തം കണ്ണിൽ കോലിരിക്കുന്ന ആൾ സേവനവിഷയത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഉത്സാഹമാണു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമായ കാര്യം. അവന്റെ ഉത്സാഹമൊട്ടുംതന്നെ കർത്തൃദൃഷ്ടിയിൽ പ്രശംസനീയമായി തോന്നിയില്ല. സ്വജീവിതത്തിൽ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ട സുപ്രധാനങ്ങളായ ചില പ്രശ്നങ്ങളെ അവഗണിച്ച് മററുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്ന കൃത്യത്തിൽ ഉത്സുകനാകുവാൻ പ്രയാസമില്ല. സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനായ "ചാറൽസ്ഡിക്കൻസിന്റെ കഥാപാത്രമായ മിസ്സസ് ജെല്ലിബിയുടെ

മാനന്തവാടി ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനിപ്പള്ളി.

മാനന്തവാടി, വടക്കേമലബാറിലുള്ള വയനാട്ടു താലൂക്കിന്റെ തലസ്ഥാനപട്ടണമാണ്. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു 67 മൈൽ വടക്കു കിഴക്കായും തലശ്ശേരിൽനിന്നു 50 മൈൽ കിഴക്കായും ഈ പട്ടണം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. മൈസൂറിന്റേയും ക്രൂർക്കിന്റേയും (കുടകിന്റേയും) അതൃത്തിയിലേക്കു പത്തു മൈലിൽകൂടുതൽ ദൂരമില്ല. മൈസൂർപട്ടണത്തിലേക്കുള്ള ദൂരം 50 മൈൽ മാത്രമാണ്. ചുറ്റുപാടുമുള്ള എല്ലാ പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളിലേക്കും ഇവിടെനിന്നു ബസ്സ് ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ തഹസിൽദാർ, മജിസ്ട്രേട്ട്, സബ്‌രജിസ്ട്രാർ, ഇവരുടെ കച്ചേരികളും ആശുപത്രി, ഇംഗ്ലീഷ്ഹൈസ്ക്കൂൾ, പോലീസ്സ്റ്റേഷൻ, മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളും ഉണ്ടു്.

വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു നമ്മുടെ സഭാംഗങ്ങൾ ഇവിടെ കുടിയേറി പാർത്തു തുടങ്ങീട്ടു് ഏതാണ്ടു പതിനഞ്ചു കൊല്ലങ്ങളോളമായി. അക്കാലത്തു നമ്മുടെ പള്ളി ഇവിടെ ഇല്ലാഞ്ഞതിനാൽ അവർ റോമാക്കാരുടേയും സി. എം. എസ് കാരുടേയും പള്ളിയിലാണു സംബന്ധിച്ചു വന്നതു്. എന്നാൽ സഭാംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കയും സ്വന്തമായി ഒരു പള്ളി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയുമെന്നു വിശ്വാസമുണ്ടാകുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ആറു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപു കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിലെ പേർക്കു ഒരേക്കർ സ്ഥലം തീറുവാങ്ങി ഒരു പള്ളി ഇവിടെ ആരംഭിച്ചു. പള്ളി എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു, കല്ലും മരവും കൊണ്ടു പണിതു് ഓടിട്ടു ഒരു കെട്ടിടമെന്നു അർത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല. തൂണൊഴിച്ചുള്ള സകല ഭാഗങ്ങളും മുള കൊണ്ടുണ്ടാക്കി കച്ചിമേഞ്ഞ ഒരു കെട്ടിടമാണ്. മലബാറിൽ ഇപ്പോഴുള്ള പള്ളി കെട്ടിടങ്ങൾ അധികവും ഇമ്മാതിരിയിലുള്ളവയത്രെ.

ഇവിടത്തെ പള്ളി ആരംഭിച്ചിട്ടു് ഏതാണ്ടു എട്ടു കൊല്ലങ്ങളോളമായി എങ്കിലും സ്ഥിരമായിട്ടു് ഒരച്ചനെ നിയമിച്ചിട്ടു മൂന്നു വർഷങ്ങളെ ആയുള്ളു. ഇപ്പോഴത്തെ അച്ചൻ വരുന്നതുവരെ നാട്ടിൽനിന്നു വല്ലപ്പോഴും വല്ല അച്ചന്മാരും വരികയും രണ്ടോ മൂന്നോ ഞായറാഴ്ച ആരാധന നടത്തിയിട്ടു തിരിച്ചുപോവുകയുമായിരുന്നുപതിവ്. അതിനാൽ വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു ഭരണരീതി ഇവിടെ നടപ്പിൽ വന്നിരുന്നില്ല. ആ കുഴപ്പം ഇപ്പോഴും നിലനിന്നു വരുന്നു. ഓരോരുത്തരും സ്വമനസ്സാലെ കൊടുക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള മാസവരി, പിടിയരി മുതലായവ ക്രമമായികൊടുക്കാത്തതിനാൽ വളരെ വിഷമമുണ്ടാകുന്നുണ്ടു്.

സമുദായക്കേസ്സു പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷികൾക്കനുകൂലമായി വിധിച്ചപ്പോൾ "ഈ പള്ളി കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിൽ കീഴിലുള്ളതാകയാൽ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തോടും പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമേനിയോടും വിശ്വസ്തതയും ഭക്തിയുമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ ഈ ഇടവകയിൽ സ്ഥാനമുള്ളുവെന്നും ഇരുതോണിയിൽ കാലു ചവുട്ടി നിൽക്കുന്നവർ വേറെ മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കുന്നതായിരിക്കാം നല്ലതു്." എന്നും വികാരിയച്ചൻ പറഞ്ഞതിനാലും ഏതാനും ചിലരുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ സാധിക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ടും കുറേപ്പേർ വേറൊരു പള്ളിവച്ചു് ഇവിടെനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോവുകയുണ്ടായി. ആദ്യകാലത്തു് ഇവിടെ വ്യവസ്ഥാപിതഭരണമല്ലായിരുന്നുവെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ വന്നവരെയെല്ലാം ഇടവകക്കാരായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. സ്ഥിരം അച്ചൻ വരികയും ഇടവകാംഗങ്ങളുമായി ഇടപെടുകയും ചെയ്തപ്പോളാണു പലരുടെയും ഉള്ളുകള്ളികൾ വെളിവായതു്. മുറപ്രകാരം കല്യാണം കഴിച്ചിട്ടുള്ള ഭാര്യമാരെ നാട്ടിൽവിട്ടിട്ടു പോന്നിട്ടുള്ള ഭർത്താക്കന്മാരും, ഭർത്താക്കന്മാരെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ള ഭാര്യമാരും ധാരാളമുണ്ടു്. അവരിൽപലരും ഇവിടെ വന്നു രജിസ്ട്രുവിവാഹം നടത്തി സുഖമായിജീവിച്ചുവരുന്നു. സഭാനിയമമനുസരിച്ചു് ഇവരുടെ ആത്മീയദിഷ്ടതികൾ നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനു നിർവാഹമില്ലല്ലൊ. അതുമൂലം പിരിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളവരും കുറേയുണ്ടു്. ഈ വകകാരണങ്ങളാൽ ഇടവകാംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഇപ്പോൾ വളരെ കുറഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ടു. മലബാറിന്റെ ബിഷപ്പായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തിരുമേനി, മലബാറിൽ എവിടെയെങ്കിലുംആസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു പള്ളികൾകൂടെക്കൂടെ സന്ദർശിക്കുകയും ആളുകളെ ഗുണദോഷിക്കയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം സന്മാർഗ്ഗ വിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തനങ്ങൾക്കു കുറവു

കാര്യം ഇവിടെ സ്മരണീയമാകുന്നു. പ്രയോജനമുള്ളവളാകണമെന്നതായിരുന്നു അവളുടെ ജീവിത വാഞ്ഛ. അവളുടെ നിസ്വാർത്ഥമായ താല്പര്യങ്ങൾ സ്വഭവനവും സ്വന്ത കുഞ്ഞുങ്ങളും, കർത്തവ്യങ്ങളും എല്ലാം വിസ്മരിച്ചു് അനേകായിരം മൈൽ വിദൂരത്തുള്ള ആഫ്രിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിലെ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായി. ഫലമോ, സ്വഭവനവും കുഞ്ഞുങ്ങളുമെല്ലാം പൂർണ്ണമായിഅവഗണിക്കപ്പെടുവാൻ ഇടയായി എന്നുള്ളതായിരുന്നു. അവളുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ നല്ലതായിരുന്നു എങ്കിലും അവൾ പ്രയോജന ശൂന്യയായി ഭവിച്ചു. ആഫ്രിക്കൻ നിവാസികൾക്കായുള്ള സേവനസംരംഭങ്ങളിൽ സ്വന്ത കണ്ണിലെ കോൽ അവൾ വിസ്മരിച്ചു കളഞ്ഞു.

ണ്ടാകുമെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കാം. അറുവർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു മുളകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കെട്ടിടം ചിതല്‌ തിന്നും മററും ജീർണ്ണിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വരുന്ന ഇടവപ്പാതികാലത്തെ മഴയും കാററും തട്ടുത്തു് ഇപ്പോഴത്തെ കെട്ടിടം നിലനിൽക്കുകയില്ല. അതിനാൽ ഒരുചെറിയ പള്ളി പണി കഴിപ്പിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കയാണു്. ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് തിരുമേനി കഴിഞ്ഞ നവംബർ മാസത്തിൽ ഇവിടെ എഴുന്നള്ളിയിരുന്നപ്പോൾ ഇപ്പോഴത്തെ കെട്ടിടത്തിന്റെ ശോച്യാവസ്ഥ കണ്ടു. പള്ളി പണിയിക്കുന്നതിനായി 250രൂപാ പള്ളിക്കരെ ഏല്പിക്കയുണ്ടായി. കഴിഞ്ഞ കൊയ്ത്തുകാലത്തു് ഇടവകക്കാർ പിടിനെല്ലു പിരിച്ചു് 350രൂപയോളം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ തുകകൾകൊണ്ടാണു പണി ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഭിത്തികൾ മിക്കവാറും കെട്ടിത്തീരാറായി.. ഉത്തരവും കുറെ കഴുക്കോലുകളും സംഭരിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ ചെലവ്വത്തികഴിയുമ്പോൾ കയ്യിലുള്ള പണം തീരും. ഓടിടുക, സിമെന്റു തേക്കുക, തറ ശരിയാക്കുക, മുതലായ പണികൾക്കു തീരെ കുറഞ്ഞതു് ആയിരം രൂപാകൂടി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു വായിച്ചു സഭാമക്കളായ മഹതീമഹാന്മാർ കഴിവുള്ള സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കഴിഞ്ഞ വർഷം ഉണ്ടാക്കിയ കെട്ടിടം പണി തീരുന്നതിനുമുമ്പു കാററും മഴയും മൂലം നിലം പതിച്ചു. ഈ പ്രാവശ്യമെങ്കിലും അങ്ങനെയൊരു നഷ്ടം വരരുതെന്നു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടു്. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ വരവു ചെലവു്കണക്കു താഴെ ചേർക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു പള്ളിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എന്തെന്നുമനസ്സിലാക്കാം. ഇപ്പോൾ ഈ വിധത്തിലുള്ള ബാലാരിഷ്ടതകൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും കുറഞ്ഞൊരു കാലത്തിനകം ഈ പള്ളിക്കു സമുദായത്തിൽ മാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനം ഉണ്ടാകുമെന്നാണു് ഈ എഴുത്തുകാരന്റെ ദൃഢവിശ്വാസം.

1953-ൽ പിടിയരി, നെല്ലുപിരിവുള്ള വരവു്, മാസവരി, കാണിക്കവരവു് മുതലായ ഇനങ്ങളിൽ 327രൂപാ 6ണ 9പൈസയും വികാരിയച്ചന്റെ ഒരു വർഷത്തെ ശമ്പളമായ 175രൂപാ വേലികെട്ടു്, മേച്ചിൽ എന്നിവയ്ക്കു് 35 രൂപാ തുടങ്ങി 327രൂപ 6ണ 9പൈ ചെലവും ഉണ്ടു്. പള്ളിപൊതുയോഗം പാസ്സാക്കിയതും മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനി ഒപ്പുവച്ചതുമാണു് ഈകണക്കു്.

(5-ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

മസ്സായിരിക്കുമോ അതു്? ആരറിഞ്ഞു. ആ യുവാവുപറഞ്ഞചീട്ടുപേരിൽ ഒരു കുടുംബം ഏതായാലും ആ ഇടവകയിൽ ഇല്ല നിശ്ചയം. അന്നത്തെ ഇരുട്ടിലെ അത്താഴത്തിനു് നല്ലരുചിയായിരുന്നെന്നു ഇന്നു് മാർ പത്രോസ് ഒസ്താത്തിയോസ് തിരുമേനി അടുത്തുനിന്നു് ചോദിച്ചാൽ പുരുക്കം ചിലപ്പോൾ ചിലരോടുപറയും—

X X X X X X

ശെമ്മാശ്ശനും കപ്യാരും ഭക്ഷണവുമായി എത്തി. റമ്പാച്ചൻ ശെമ്മാശ്ശനെ കാത്തു ഉറങ്ങാതെയിരിക്കയായിരുന്നു. "ശെമ്മാശ്ശാ ഞാൻ ഊണുകഴിച്ചു. ഒരു യുവാവു് ഊണു് കൊണ്ടു് തന്നിട്ടുപോയി. തന്നെ ആരോ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് പോകുന്നതുഞാൻകണ്ടു. തനിക്കത്താഴം കിട്ടുമെന്നെനിക്കു തോന്നി. അതുകൊണ്ടാ ഞാനായുവാവിനെ നിറുത്താതെ പറഞ്ഞയച്ചതും തനിക്കായികാത്തിരിക്കാഞ്ഞതും"

വെളുപ്പും കറുപ്പുമായ 365 ചുരുളുകൾ മറിച്ചുനീക്കികൊണ്ടു് വർഷം ഒന്നു് കടന്നുപോയി. അടുത്ത വർഷവും റമ്പാച്ചനും പ്രസ്തുത പള്ളിയിലെത്തിച്ചേർന്നു. ശെമ്മാശ്ശനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ ആ മഹാമനസ്കന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഒന്നാന്തരം ഉച്ചഭക്ഷണം കൊടുത്തയച്ചു. 4 മണിക്കു ചായയും പലഹാരങ്ങളും, രാത്രിയോഗം കഴിഞ്ഞതും വിഭവസമൃദ്ധമായഅത്താഴവും. കഴിഞ്ഞ 7 വർഷങ്ങളായി ഇതു തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. അടുത്തവർഷം ചെന്നപ്പോൾ വികാരിയച്ചൻ ആ ഇടവക വിട്ടിരുന്നു. പള്ളിയുടെയും പള്ളിമുറിയുടെയും കവാടങ്ങൾ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. വിധവയുടെ തുണിയും കൈപടവും ശയ്യോപകരണങ്ങളാക്കി മാറേണ്ടയാവശ്യവും നേരിട്ടില്ല. അർദ്ധരാത്രിയുടെ മൂകതയിൽ ആ അജ്ഞാത യുവാവു് ദൈവദാസനു ഭക്ഷണവുമായി അതിൽപിന്നീടു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല.

(12-ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

കൾ, യുക്തിവാദികൾ, മുതലാളിത്തവാദികൾ, സ്ഥിതിസമത്വവാദികൾ, ജനായത്ത വിശ്വാസികൾ, ഏകനായകത്വ വിശ്വാസികൾ, ഭൌതികവാദികൾ, ആത്മീകവാദികൾ. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, കലാപ്രേമികൾ, ദേശീയവാദികൾ, അന്തർദ്ദേശീയവാദികൾ ഈ വിധമുള്ള നിരവധി അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ പ്രബലപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. യുവജനങ്ങൾ പലരും അവരുടെ ചുററുമുള്ള ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തെ ഭയപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നു. ഏതായാലും തനിക്കനുകൂലമായ പരിതസ്ഥിതികൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ഓരോരുത്തരുടേയും സുഖത്തിനു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു.

ചർച്ച്‌വീക്ക്‌ലി വരിസംഖ്യ

	രൂ.	ണ.	സ.
ഒരു വർഷത്തേക്കു്	6	0	0
ആറു മാസത്തേക്കു്	3	0	0
ഒററപ്രതി	0	2	0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	8	0	0

Licence No 498 Dated 20-8-1946 Reg. M. 5286

THE CHURCH WEEKLY

മനഃക്ലേശത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ

(സ്വാമി. ജോൺ ധർമ്മതീർത്ഥർ ബി. എ, എൽ. എൽ. ബി.)

മനുഷ്യന്റെ സമാധാനത്തെയും സുഖത്തെയും നശിപ്പിക്കുന്നതു് സാമൂഹ്യപരിതസ്ഥിതിയോ അവന്റെ മാനസികപ്രകൃതിയോ ആയിരിക്കാം. മാനസികമായ കാരണങ്ങളെപ്പററിയാണു് നാം ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നതു്.

1. ക്രമാതീതമായ സ്വയചിന്ത. ചിലർ എപ്പോഴും അവരുടെ പാപസ്വഭാവത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ചു് മനം കലക്കുന്നു. ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെല്ലാം പാപപങ്കിലമാണെന്നു വിചാരിച്ചു് പ്രയാസപ്പെടുന്നു. അവർ സദാ ദുഃഖിതരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു.

2. അഭിമാനഭ്രമം അതിയായ സ്വാഭിമാനം മററുള്ളവർ തന്നെ ബഹുമാനിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം. രണ്ടും ക്രമാതീതമായാൽ മനസ്സമാധാനത്തെ ഹനിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവർ നിസ്സാരകാര്യങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിച്ചു് വ്യാകുലപ്പെടുന്നു ആത്മപ്രശംസയിൽ രമിക്കുന്നവർക്കു് അധികാരഭ്രമവും കാണും. ഹൃദയം സ്നേഹവിരളമായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ളവർക്കും ജീവിതത്തിൽ അനവധി നൈരാശ്യങ്ങളുണ്ടാകും.

3. മത്സരം. ജീവിതമെപ്പോഴും എവിടയും മററുള്ളവരുമായുള്ള ഒരു മത്സരമായി ഗണിക്കുന്നവർക്കു് ഒരിക്കലും സമാധാനമില്ല. അവരുടെ ജീവിതസംഗീതവും സൌകര്യവും കരുണയുമില്ലാത്ത വരണ്ട ഭൂമിപോലെയിരിക്കും.

4. ഒന്നിലും സന്തുഷ്ടിയില്ലാത്ത ചഞ്ചലഹൃദയം ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ഒരിക്കലും തൃപ്തിയില്ല. ഇല്ലാത്തതിനു വേണ്ടി സദാ വാഞ്ഛിക്കും, ആരോടും ഒന്നിലും ക്ഷമയില്ല. ക്ഷമയും പരിശ്രമവും കൂടാതെ ഒരു നല്ല കാര്യവും സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. വിതച്ച വിത്തു് മുളയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ദിവസവും പിഴുതു നോക്കുന്ന കൃഷിക്കാരനെപ്പോലെയാണു് ക്ഷമയില്ലാത്തവർ. പ്രകൃതിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിനുപോലും അവർ സൌകര്യം കൊടുക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കു് മർക്കടസ്വഭാവവും ഉണ്ടായിരിക്കും. സ്വസ്ഥത അസാദ്ധ്യമാണു്. എപ്പോഴും ഓടിച്ചാടി ബഹളം കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. സമാധാനമില്ല, സുഖവുമില്ല.

5. ക്ഷീണബുദ്ധി. പട്ടണവാസികൾ സാധാരണ ക്ഷീണബുദ്ധികളാണു്. ബഹളത്തിന്റെയും തിരക്കിന്റെയും മദ്ധ്യത്തിൽ അവർ രാപ്പകൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. അപരിചിതരാൽ അവർ എപ്പോഴും ചുററപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, തീവണ്ടിക്കു് സമയത്തെത്തണം, ഒരു സ്നേഹിതനെ ഉടനെ കാണേണ്ടതുണ്ടു്. വളരെ അടിയന്തിരമായ ഒരു ജോലിയുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ എപ്പോഴും ഓരോ അലട്ടുകൾ ഉണ്ടായികൊണ്ടിരിക്കും. ജോലി എപ്പോഴെങ്കിലും നഷ്ടമായേക്കാമെന്നു തൊഴിലാളിക്കു പരിഭ്രമം. തൊഴിലാളി വേല മുടക്കിയേക്കാമെന്നു് മുതലാളിക്കു ഭീതി. ഈ ബഹളജീവിതം മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നിലും യഥാർത്ഥ ഉന്മേഷം ഇല്ലാതെയാകുന്നു. അമിതമായ അദ്ധ്വാനം, അമിതമായ സുഖഭോഗാസക്തി ഇതു രണ്ടും ശരീരത്തെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്നു. ബഹളഭ്രമം സിനിമാഭ്രമം, സൗന്ദര്യഭ്രമം, മുതലായ പരിഭ്രമങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്നു. പട്ടണജീവിതത്തിൽ ഇവയല്ലാതെ ഒന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു യഥാർത്ഥ മനസ്സമാധാനം അതീവപ്രയാസമായിത്തീരുന്നു.

6. അസൂയ. എല്ലാമനുഷ്യരിലുമുള്ള ഒരു നികൃഷ്ടസ്വഭാവമാണു് അസൂയ. കൊച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളിൽകൂടി അതിന്റെ പ്രകടനങ്ങൾ കാണാം. സ്ത്രീഹൃദയത്തിൽ അസൂയയ്ക്കു് ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ടെന്നു് വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. മററുള്ളവരെപ്പററി കുശുമ്പു പറയുന്നതു് ഈ സ്വഭാവത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണു്. ഒരു സ്ത്രീക്കു് മറെറല്ലാസ്ത്രീകളും അവരുടെ എതിരാളികളാണു്. പുരുഷനു തന്റെ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മററു പുരുഷന്മാർ മാത്രമാണു് പ്രധാന വൈരികൾ. അസൂയ മനുഷ്യന്റെ ഏററവും നിർഭാഗ്യകരമായ ഒരു സ്വഭാവമാകുന്നു. അതുള്ളവർക്കു് ഒരിക്കലും സുഖമില്ല. മററുള്ളവരുടെ സുഖം അവർക്കു കാണ്മാനും വഹിയാത്ത ഒന്നാണു് അസൂയ കുറച്ചു് മററുള്ളവരുടെ നന്മയിൽ സന്തോഷിപ്പാൻ പഠിക്കാത്തവർക്കു് യഥാർത്ഥസന്തോഷം ഒന്നിലും ഉണ്ടാകയില്ല. ത്യാഗശീലം അസൂയയ്ക്കു് ഒരു പ്രധാനവിധിയായി സന്യാസിമാർ സ്വീകരിക്കുന്നു. സാധാരണമനുഷ്യർ എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങളിലും സന്തോഷിപ്പാൻ ശീലിക്കണം. അവനവന്റെ ജോലിയിൽ സന്തോഷിക്കണം. അവനവനു് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നന്മകളിൽ സന്തോഷിക്കണം. കുടുംബജീവിതത്തിൽ സന്തോഷിക്കണം, പക്ഷേ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിനു് അനീതികളും ദുഃഖകാരണങ്ങളും അനവധിയാണു്. അങ്ങനെ മൈത്രീഭാവത്തിനു പകരം ശത്രുത്വമാണു് സർവസാധാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്.

7. ലോകത്തോടു വിപ്രിയം. തന്റെ നന്മകളെയും കഴിവുകളെയും ലോകം വകവെയ്ക്കുന്നില്ല എന്നു് പലർക്കും വിചാരമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു തന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ട ജനങ്ങളെപ്പററി ആക്ഷേപങ്ങൾ പറഞ്ഞു പരത്തുന്നതിൽ അവർക്കു് അഭിരുചിയുണ്ടാകുന്നു. ആക്ഷേപങ്ങൾ പറയുന്നതാണു് അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ തൊഴിൽ. ലോകം തന്നെ ഗണ്യമാക്കുന്നില്ല, അവഗണിക്കുന്നു എന്നുള്ള പകയാണു് ഇതിനു കാരണം. സാഹിത്യകാരന്മാർ, സ്വരാജ്യസ്നേഹികൾ പൊതുക്കാര്യപ്രവർത്തകർ, ധർമ്മശുശ്രൂഷചെയ്യുന്നവർ, ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഈ മുഷിച്ചിൽ ഒളിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ടാവും. മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിലെ രഹസ്യഉദ്ദേശങ്ങൾ പലപ്പോഴും നല്ലവയല്ലായിരിക്കും, അവന്റെ നന്മയെപ്പററി അവൻ സ്വയം അഭിമാനിച്ചു അഹങ്കരിക്കുന്നു. മററുള്ളവർ തന്നെ അഭിനന്ദിക്കാതിരുന്നാൽ അവൻ മുഷിയുന്നു. അവർക്കു തന്നോടു പകയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള രഹസ്യചിന്തകൾ ഉപേക്ഷിക്കാതെ യഥാർത്ഥസന്തോഷം ഉണ്ടാകയില്ല.

8. പൊതുജനാഭിപ്രായഭീതി. ഇന്നത്തെലോകത്തിൽ അഭിപ്രായൈക്യം മഹാ ദുഷ്കരമായ ഒരു കാര്യമാണു്. വ്യക്തികൾ തമ്മിലും സമുദായങ്ങൾ തമ്മിലും അത്ര വലിയ വിത്യാസങ്ങൾ പലകാര്യത്തിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. നീതിബോധം, വിശ്വാസം വീക്ഷണകോണം ഇവയെല്ലാം തന്നെ പലർക്കും പല വിധത്തിലാണു്. യാഥാസ്ഥിതികർ, പുരോഗമനവാദികൾ, വിശ്വാസ

(ശേഷം 11-ാം പേജിൽ)

Printed and Published by N.M. Abraham B.A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam